ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (neljas koda)

17. juuni 2009 *

Kohtuasjas T-498/04,

**Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd,** asukoht Jiande City (Hiina), esindajad: advokaat D. Horovitz ja *barrister* B. Hartnett, hiljem D. Horovitz,

hageja,

keda toetab

**Association des utilisateurs et distributeurs de l'agrochimie européenne (Audace)**, esindajad: J. Flynn, *QC,* ja *barrister* D. Scannell,

menetlusse astuja,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

*versus*

**Euroopa Liidu Nõukogu,** esindaja: J.-P. Hix, keda abistas advokaat G. Berrisch,

kostja,

keda toetab

**Euroopa Ühenduste Komisjon,** esindajad: E. Righini ja K. Talabér-Ritz,

menetlusse astuja,

mille ese on nõue tühistada nõukogu 24. septembri 2004. aasta määruse (EÜ) nr 1683/2004 lõpliku dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise kohta Hiina Rahvavabariigist pärineva glüfosaadi impordi suhtes (ELT L 303, lk 1) artikkel 1 hagejat käsitlevas osas,

EUROOPA ÜHENDUSTE
ESIMESE ASTME KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja esimees O. Czúcz, kohtunikud I. Labucka (ettekandja) ja M. Prek,

kohtusekretär: ametnik K. Pocheć,

arvestades kirjalikus menetluses ja 2. juuli 2008. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

**otsuse**

## Õiguslik raamistik

1 Nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ) nr 384/96 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (EÜT 1996, L 56, lk 1; ELT eriväljaanne 11/10, lk 45; edaspidi „algmäärus”), mida on muudetud, artikli 2 lõiked 1–7 näevad dumpingu kindlaksmääramiseks ette nn normaalväärtuse summa määramise meetodit puudutavad eeskirjad. Selle artikli lõikes 1 tuuakse välja põhimeetod, mille kohaselt „[n]ormaalväärtuse aluseks võetakse tavaliselt ekspordiriigi sõltumatute klientide poolt tavapärases kaubandustegevuses makstud või makstavad hinnad”.

2 Algmääruse artikli 2 lõige 7 näeb ette erieeskirja mitteturumajanduslikest riikidest pärineva impordi puhul. See säte on järgmine:

„a) Mitteturumajanduslikest riikidest […] pärineva impordi puhul määratakse normaalväärtus kolmandas turumajandusriigis kehtiva hinna või arvestusliku väärtuse alusel või hinna järgi, mis kehtib müügi puhul sellisest kolmandast turumajandusriigist teistesse riikidesse, k.a ühendusse, või kui see ei ole võimalik, siis mis tahes muul põhjendatud alusel […]

b) […] Hiina Rahvavabariigist, Ukrainast, Vietnamist ja Kasahstanist ning muudest mitteturumajanduslikest riikidest, mis on uurimise algatamise kuupäeval WTO liikmed, pärinevat importi käsitlevate dumpinguvastaste uurimiste osas määratakse normaalväärtus kooskõlas lõigetega 1–6, kui ühe või mitme uurimisega hõlmatud tootja nõuetekohaselt põhjendatud nõuete alusel ning vastavalt punktis c sätestatud kriteeriumidele ja menetlustele on näidatud, et selle tootja või nende tootjate osas toimub vaatlusaluse samasuguse toote valmistamine ja müük turumajanduse tingimustes. Muudel juhtudel kohaldatakse punktis a sätestatud eeskirju.

c) Punkti[s] b [esitatud sätete] kohane nõue peab olema kirjalik ja sisaldama piisavat tõendusmaterjali selle kohta, et tootja tegutseb turumajanduse tingimustes, mis tähendab, et:

– äriühingud teevad otsused hindade, kulude ja sisendite, sh näiteks toorainete, tehnoloogia- ja tööjõukulude, toodangu, müügi ja investeeringute kohta vastusena turul pakkumise ja nõudmise osas toimuvale ilma riigi märkimisväärse sellekohase sekkumiseta ning et kulutused tähtsamatele sisenditele peegeldavad turuväärtusi,

– äriühingutel on üks selge peamiste raamatupidamisdokumentide kogum, mida auditeeritakse sõltumatult kooskõlas rahvusvaheliste raamatupidamisstandarditega ning kohaldatakse kõikidel eesmärkidel,

– äriühingute tootmiskulusid ja finantsseisundit ei moonuta oluliselt endine mitteturumajanduslik süsteem eelkõige varade amortisatsiooni, muude mahakandmiste, vahetuskaubanduse ja võlgade hüvitamiseks tehtavate maksete näol,

– asjaomaste äriühingute suhtes kohaldatakse pankroti- ja asjaõigusakte, mis tagavad äriühingute tegevuse õiguskindluse ja stabiilsuse,

ning

– kursside ümberarvestust teostatakse turukursside alusel.

Otsus selle kohta, kas tootja vastab eespool nimetatud kriteeriumidele, tehakse kolme kuu jooksul alates uurimise algatamisest pärast nõuandekomiteega konkreetset konsulteerimist ja pärast seda, kui ühenduse tootmisharule on antud võimalus esitada oma arvamus. Kõnealune otsus kehtib kogu uurimise ajal."

3 Algmääruse artikli 11 lõige 5 näeb ette:

„Käesoleva määruse asjakohaseid sätteid, mis käsitlevad uurimismenetlusi ja uurimiste läbiviimist, v.a tähtaegadega seotud sätted, kohaldatakse kõigi [sama artikli] lõigete 2–4 kohaste läbivaatamiste suhtes […]"

**Vaidluse taust**

4 Hageja Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd on Hiina õiguse alusel asutatud äriühing, mis on noteeritud Shanghai börsil. Glüfosaat on üks peamistest toodetest, mida hageja toodab ning Hiinas ja ülemaailmsel turul müüb. Tegemist on põllumajandustootjate poolt kogu maailmas laialdaselt kasutatava põhilise keemilise herbitsiidiga.

5 Veebruaris 1998 kehtestas nõukogu määrusega (EÜ) nr 368/98 (EÜT L 47, lk 1) lõplikud dumpinguvastased meetmed Hiina Rahvavabariigist (edaspidi „HRV") pärineva glüfosaadi impordi suhtes. Seda määrust muudeti nõukogu määrusega (EÜ) nr 1086/2000 (EÜT L 124, lk 1) ja nõukogu määrusega (EÜ) nr 163/2002 (EÜT L 30, lk 1).

6 Pärast seda, kui oli avaldatud teade HRV-st pärineva glüfosaadi impordi suhtes rakendatud dumpinguvastaste meetmete kehtivuse eelseisva lõppemise kohta (EÜT C 120, lk 3), sai komisjon 18. novembril 2002 Euroopa Glüfosaadiliidult (European Glyphosate Association (EGA)) taotluse nende meetmete läbivaatamise kohta vastavalt algmääruse artikli 11 lõikele 2. Komisjon avaldas 15. veebruaril 2003 vastavalt algmääruse artikli 11 lõigetele 2 ja 3 teate vahepealse läbivaatamise ning HRV-st pärineva glüfosaadi impordi suhtes kohaldatavate dumpinguvastaste meetmete aegumise läbivaatamise algatamise kohta (ELT C 36, lk 18).

7 Pärast seda, kui oli algatatud uurimine, esitas hageja 4. aprillil 2003 komisjonile täidetult turumajanduse tingimustes tegutseva ettevõtja seisundit (edaspidi „TME seisund") taotlevatele tootjatele mõeldud küsimustiku, et komisjon tunnustaks tema TME seisundit algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti b alusel. Peale selle esitas hageja komisjonile 30. aprillil 2003 täidetult glüfosaati eksportivatele HRV tootjatele mõeldud küsimustiku.

8 Hiljem vastas hageja komisjoni mitmele lisainformatsiooni nõudele ning vastas EGA märkustele, milles viimane vaidles vastu hageja TME seisundi tunnustamisele. Komisjoni kontrollkäik hageja asukohta leidis aset 2.–4. septembril 2003.

9 5. detsembril 2003 teavitas komisjon hagejat oma kavatsusest jätta tema TME seisundi tunnustamise taotlus rahuldamata (edaspidi „5. detsembri 2003. aasta teatis"). Hageja esitas oma märkused selle teatise kohta 16. ja 23. detsembril 2003.

10 Komisjon kinnitas oma 6. aprilli 2004. aasta kirjas, et ta keeldub hageja TME seisundi tunnustamisest.

11 Komisjon teavitas hagejat 7. aprillil 2004 olulistest faktidest ja kaalutlustest, mille alusel ta kavatses soovitada lõplike dumpinguvastaste meetmete kehtestamist. Hageja esitas oma märkused selle teatise kohta 19. aprillil 2004.

12 Komisjoni ettepanekul võttis nõukogu 24. septembril 2004 vastu määruse (EÜ) nr 1683/2004 lõpliku dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise kohta HRV-st pärineva glüfosaadi impordi suhtes (ELT L 303, lk 1, edaspidi „vaidlustatud määrus").

Mis puudutab hageja TME seisundi tunnustamise taotlust, siis vaidlustatud määruse põhjendused 13–15 näevad ette järgmist:

„13) Kuigi äriühingu enamusaktsiad kuulusid eraisikutele, leiti, et äriühing on riigi kontrolli all riigi omandis mitteolevate aktsiate hajususe tõttu ning selle tõttu, et riigile kuulub suurim aktsiapakk. Lisaks nimetatakse [juhatus] riiki esindavate aktsionäride poolt ning enamik [juhatuse liikmeid] on riigiametnikud või riigi osalusega äriühingute ametnikud. Seetõttu otsustati, et äriühing on märkimisväärselt riigi kontrolli ja mõju all.

14) Lisaks tehti kindlaks, et Hiina Rahvavabariigi valitsus oli andnud Hiina metalli-, mineraalide ja kemikaalide importijate ja eksportijate kaubanduskojale (China Chamber of Commerce Metals, Minerals & Chemicals Importers and Exporters, CCCMC) õiguse [viseerida] lepinguid ja kontrollida ekspordihindu tollivormistuse jaoks. See süsteem võimaldas kehtestada glüfosaadi ekspordile miinimumhinna ja lubada CCCMC-l keelata eksport, mis ei järginud neid hindu.

15) Pärast nõuandekomiteega konsulteerimist otsustati [hageja] puhul mitte [tunnustada TME seisundit], kuna äriühing ei vastanud kõigile algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis c sätestatud tingimustele.” [täpsustatud tõlge]

13 Vaidlustatud määruse põhjendus 17 sätestab:

„Selles suhtes tehti kindlaks, et [hageja] oli kõnealuse toote ekspordihindade määramisel märkimisväärse riigi kontrolli all, nagu põhjenduses 14 on kirjeldatud […]”.

14 Kuna TME seisundi tunnustamise taotlus jäeti rahuldamata, määrati normaalväärtus kooskõlas algmääruse artikli 2 lõike 7 punktiga a kindlaks kolmanda turumajandusriigi, st Brasiilia Liitvabariigi tootjatelt saadud andmete põhjal (vaidlustatud määruse põhjendused 23–30).

15 Vaidlustatud määruse artikkel 1 sätestab:

„1. Käesolevaga kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks CN-koodide ex 29310095 (TARICi kood 2931009582) ja ex 38083027 (TARICi kood 3808302719) alla kuuluva [HRV-st] pärineva glüfosaadi impordi suhtes.

[…]

4. Ühenduse piiril enne tollivormistust kehtiva vaba netohinna suhtes rakendatav tollimaks, mida kohaldatakse lõigetes 1 ja 3 kirjeldatud toodete vaba netohinna suhtes ühenduse piiril enne tollimaksu sissenõudmist, on 29,9%."

**Menetlus ja poolte nõuded**

16 Hageja esitas käesolevas asjas menetluse algatamiseks hagiavalduse, mis saabus Esimese Astme Kohtu kantseleisse 23. detsembril 2004.

17 Komisjon esitas 5. aprillil 2005 Esimese Astme Kohtusse avalduse menetlusse astumiseks nõukogu nõuete toetuseks. Esimese Astme Kohtu esimese koja esimees andis 13. juuni 2005. aasta määrusega menetlusse astumise loa. 28. juunil 2005 Esimese Astme Kohtu kantseleisse saabunud kirjas andis komisjon Esimese Astme Kohtule teada, et ta loobub menetlusse astuja seisukohtade esitamisest, kuid osaleb suulises menetluses.

18 Association des utilisateurs et distributeurs de l'agrochimie européenne (Audace) esitas 25. aprillil 2005 Esimese Astme Kohtusse avalduse menetlusse astumiseks hageja nõuete toetuseks. Esimese Astme Kohtu esimese koja esimees andis 8. juuli 2005. aasta määrusega menetlusse astumise loa. Ta jättis andmete konfidentsiaalsena käsitlemise taotluste, mille olid esitanud hageja ja nõukogu, põhjendatuse küsimuse edaspidiseks lahendamiseks. Poolte esitatud dokumentide mittekonfidentsiaalne versioon edastati Audace'ile.

19 Audace esitas menetlusse astuja seisukohad 15. septembril 2005 ning nõukogu esitas oma märkused menetlusse astuja seisukohtade kohta 6. detsembril 2005.

20 Nõukogu ja hageja teatasid vastavalt 2. ja 15. detsembri 2005. aasta kirjas, et nad loobuvad Audace'i suhtes andmete konfidentsiaalsena käsitlemise taotlustest. Audace'ile saadeti seetõttu konfidentsiaalsed dokumendid.

21 Seoses Esimese Astme Kohtu kodade koosseisu muutmisega kuulub ettekandjakohtunik neljanda koja koosseisu, millele käesolev asi on seetõttu määratud.

22 Kuna ühel koja liikmel esines takistus käesoleva asja läbivaatamisel osalemiseks, määras Esimese Astme Kohtu president kodukorra artikli 32 lõike 3 alusel koja koosseisu täiendamiseks kotta teise kohtuniku.

23 Ettekandja-kohtuniku ettekande alusel otsustas Esimese Astme Kohus (neljas koda) alustada suulist menetlust ning menetlust korraldavate meetmete raames paluti hagejal vastata teatud küsimustele ja esitada teatav dokument. Hageja täitis selle nõudmise määratud tähtaja jooksul.

24 Poolte, välja arvatud Audace'i, kes kohtuistungil ei osalenud, kohtukõned ja vastused Esimese Astme Kohtu küsimustele kuulati ära 2. juuli 2008. aasta kohtuistungil.

25 Hageja palub Esimese Astme Kohtul:

– tühistada vaidlustatud määruse artikkel 1 hagejat käsitlevas osas;

– mõista kohtukulud välja nõukogult.

26 Audace palub Esimese Astme Kohtul:

– tühistada vaidlustatud määruse artikkel 1 hagejat käsitlevas osas;

– mõista menetlusse astumisega seotud kohtukulud välja nõukogult.

27 Nõukogu palub Esimese Astme Kohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

28 Komisjon palub Esimese Astme Kohtul jätta hagi rahuldamata.

**Õiguslik käsitlus**

29 Hageja esitab oma hagi põhjendamiseks sisuliselt kolm väidet. Esimene väide käsitleb sisuliselt algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c rikkumist. Teine väide puudutab 1994. aasta üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppe (edaspidi „dumpinguvastane kokkulepe") VI artikli rakendamise lepingu II lisa punktist 6 ja algmääruse artikli 18 lõikest 4 tulenevate kohustuste rikkumist ning hageja põhiõiguste rikkumist. Kolmas väide käsitleb õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte rikkumist. Hageja väidab muu hulgas ka seda, et ühenduse institutsioonid ei võtnud sobival viisil arvesse tema vastu kolmandates riikides paralleelselt algatatud dumpinguvastaseid uurimisi ning ta toob repliigis välja, et tema TME seisundi tunnustamisest keeldumine tuleneb selliste rahvusvaheliste kohustuste eiramisest, mis on ühendusel Maailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO) reeglite kohaselt.

30 Enne kui asuda analüüsima esimeses väites toodud etteheiteid (vt tagapool punkt 43 jj) ning arvestades poolte argumente algmääruse artikli 2 lõike 7 ülesehituse, TME seisundi kindlakstegemise tõendamiskoormise ning käesolevas asjas TME seisundi tunnustamisest keeldumise põhjenduste kohta, tuleb sissejuhatavalt määratleda käesoleva kohtuvaidluse raamistik ja ese.

*Sissejuhatavad märkused*

31 Tuleb meenutada, et algmääruse artikli 2 lõige 7 käsitleb normaalväärtuse arvutamist mitteturumajanduslikest riikidest pärineva impordi suhtes. Kuni nõukogu 27. aprilli 1998. aasta määrusega (EÜ) nr 905/98 algmääruse muutmise kohta (EÜT L 128, lk 18; ELT eriväljaanne 11/10, lk 111) tehtud muudatuseni arvutati mitteturumajanduslike riikide puhul normaalväärtus alati nn võrdlusriigi meetodil, st kolmandas turumajanduslikus võrdlusriigis kehtiva hinna või arvestusliku väärtuse alusel.

32 Siiski nähtub määruse nr 905/98 preambulist, et nõukogu asus 1998. aastal seisukohale, et „Venemaal ja [HRV-s] aset leidvad reformid on nende majandust põhjalikult muutnud ning viinud turumajanduse tingimustes tegutsevate äriühingute tekkeni" ja „selle tulemusena ei valitse kummaski riigis enam majandusolud, mis tingisid võrdlusriigi meetodi kasutamise" (põhjendus 4). Nõukogu leidis seetõttu, et „on asjakohane läbi vaadata ühenduse dumpinguvastane tegevus, et võtta arvesse […] muutunud majandusolusid" eespool nimetatud kahes riigis ning „eelkõige on asjakohane täpsustada, et normaalväärtuse võib määrata kooskõlas turumajanduslikes riikides kohaldatavate eeskirjadega juhul, kui on võimalik näidata, et ühe või mitme uuritava tootja osas toimub vaatlusaluse toote valmistamine ja müük turumajanduse tingimustes" (põhjendus 5). Lõpuks täpsustas nõukogu, et „turumajanduse tingimuste valitsemist käsitlev kontroll viiakse läbi ühe või mitme uuritava tootja põhjendatud nõuete alusel" (põhjendus 6).

33 Pärast seda muudatust määratakse vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 7 punktile b normaalväärtus HRV-st pärinevat importi käsitlevate dumpinguvastaste uurimiste osas kooskõlas sama määruse artikli 2 lõigetega 1–6, kui ühe või mitme uuritava tootja nõuetekohaselt põhjendatud nõuete alusel ning vastavalt nimetatud määruse artikli 2 lõike 7 punktis c sätestatud kriteeriumidele ja menetlustele on näidatud, et selle tootja või nende tootjate osas toimub vaatlusaluse samasuguse toote valmistamine ja müük turumajanduse tingimustes. Muudel juhtudel kohaldatakse siiski algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis a sätestatud võrdlusriigi meetodit.

34 Nagu Esimese Astme Kohus on juba leidnud, nähtub algmääruse artikli 2 lõikest 7 ja eespool viidatud määruse nr 905/98 põhjendustest, et esiteks on ühenduse institutsioonid kohustatud sellisel juhul nagu käesolevas asjas analüüsima üksikjuhtumeid, kuna HRV-d ei või veel pidada turumajanduslikuks riigiks. HRV-st pärineva toote normaalväärtust saab turumajanduslike riikide suhtes kehtivate eeskirjade kohaselt kindlaks määrata vaid juhul, „kui on näidatud, et nimetatud tootja või tootja[d] [tegutsevad] turumajanduse tingimustes" (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 28. oktoobri 2004. aasta otsus kohtuasjas T-35/01: Shanghai Teraoka Electronic *vs.* nõukogu, EKL 2004, lk II-3663, punkt 52).

35 Teiseks nähtub eespool nimetatud sätetest, et tõendamiskoormis lasub eksportival tootjal, kes taotleb TME seisundi tunnustamist. Algmääruse artikli 2 lõike 7 punkt c näeb tegelikult ette, et nõue „peab […] sisaldama piisavat tõendusmaterjali". Järelikult ei pea ühenduse institutsioonid tõendama, et eksportiv tootja ei vasta kõnealuse seisundi tunnustamisele seatud tingimustele. Küll aga peavad ühenduse institutsioonid hindama, kas eksportiva tootja esitatud asjaolud on piisavad tõendamaks, et kõik algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis c seatud tingimused on täidetud (eespool punktis 34 viidatud kohtuotsus Shanghai Teraoka Electronic *vs.* nõukogu, punktid 53 ja 54).

36 Sellest tuleneb, et kui jääb kahtlus, kas algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis c sätestatud tingimused on täidetud ja seda eelkõige seetõttu, et asjaomane eksportiv tootja ei ole

esitanud või tal ei ole olnud võimalik esitada vajalikku teavet või seetõttu, et uurimise ajal ei ole ta teinud täielikult koostööd ning seega ei ole ühenduse institutsioonidel võimalik kontrollida, kas tegutsemine toimub turumajanduse tingimustes või mitte, siis ei saa TME seisundit tunnustada.

37 Samuti nähtub kohtupraktikast, et otsustamaks, kas eksportija TME seisundit võib tunnustada, on ühenduse institutsioonidel asjaomase riigi õigusliku ja poliitilise olukorra hindamise raames laiulatuslik kaalutlusõigus. Sellest järeldub, et ühenduste kohtu kontroll seoses institutsioonide hinnangutega peab piirduma kontrolliga menetlusnormide järgimise üle, vaidlustatud valiku tegemiseks valitud faktiliste asjaolude sisulise õigsuse üle, ilmse hindamisvea puudumise üle nende faktiliste asjaolude hindamisel või võimu kuritarvitamise puudumise üle (vt eespool punktis 34 viidatud kohtuotsus Shanghai Teraoka Electronic *vs.* nõukogu, punktid 48 ja 49 ning seal viidatud kohtupraktika).

38 Käesolevas asjas on pooled ühel arvamusel selles, et hageja TME seisundi tunnustamisest keelduti ainult sel põhjusel, et ei ole tõendatud, et ta täidab algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes seatud tingimust ning täpsemalt seda tingimust, mille eesmärk on tagada, et „äriühingud teevad otsused hindade, kulude ja sisendite […] kohta vastusena turul pakkumise ja nõudmise osas toimuvale ilma riigi märkimisväärse sellekohase sekkumiseta”.

39 Nagu hageja on märkinud, nähtub 5. detsembri 2003. aasta teatisest, et komisjon asus seisukohale, et teised algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teises kuni viiendas taandes seatud tingimused on täidetud. Mis puudutab muu hulgas algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimest taanet, siis komisjon ei ole esitanud ühtegi vastuväidet seoses kulutustega tähtsamatele sisenditele, mis selle sätte sõnastuse kohaselt peavad „peegelda[ma] turuväärtusi”. Samas leidis ta, et kui riigi siseturul tarnitud toorainete hindu oli võimalik imporditud toorainete hindadega võrrelda, tuvastati vaid väikesi erinevusi. Nõukogu tunnistas oma menetlusdokumentides samuti, et hageja TME

seisundit ei tunnustatud põhjusel, et institutsioonid asusid seisukohale, et ei ole tõendatud, et otsused tehti ilma riigi märkimisväärse sekkumiseta.

40 Sellest tuleneb, et hagejat teavitati täielikult tema TME seisundi tunnustamise taotluse rahuldamata jätmise põhjendustest ning vastupidi tema väidetele ei saa vaidlustatud määruses täpsete viidete puudumine selles osas, milline algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c tingimustest ei olnud täidetud, anda tunnistust sellest, et institutsioonid ei olnud objektiivsed ja erapooletud. Hageja argumentidest nähtub muu hulgas selgelt, et ta sai TME seisundi tunnustamise taotluse rahuldamata jätmise tähendusest täiesti aru.

41 Nagu nähtub vaidlustatud määrusest ja nagu nõukogu oma menetlusdokumentides välja tõi, põhines institutsioonide järeldus, et hageja ei ole tõendanud, et ta täidab algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes seatud tingimust, sisuliselt esiteks kaalutlustel, mis puudutasid hageja riigi kontrolli all olemist ning hageja juhatuse nimetamist ja koosseisu (vaidlustatud määruse põhjendus 13), ning teiseks tõdemusel märkimisväärse riigi kontrolli kohta ekspordilepingute viseerimise ja kontrollimise kaudu hageja poolt kõnealuse toote ekspordihindade määramisel (vaidlustatud määruse põhjendus 14, mida on täpsustatud sama määruse põhjenduses 17).

42 Selles kontekstis tuleb asuda seisukohale, et esimese väitega, mis käsitleb sisuliselt algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c rikkumist, taheti kõigepealt väita, et institutsioonid ei analüüsinud, kas hageja otsused hindade, kulude ja sisendite kohta tehti vastusena turul toimuvale ja kas need tehti ilma riigi märkimisväärse sekkumiseta. Seetõttu käsitlevad need etteheited peamiselt vaidlustatud määruse põhjenduses 13 esitatud põhjendusi ning neid tuleb seega just selles kontekstis analüüsida. Seejärel on sobilik eraldi käsitleda etteheiteid, millega seatakse kahtluse alla institutsioonide hinnang ekspordihindade kohta.

*Etteheited nõukogu hinnangu kohta, mis käsitleb hageja riigi kontrolli all olemist ning hageja juhatuse nimetamist ja koosseisu*

43 Hageja väidab, et hindamaks seda, kas ta tegutses turumajanduse tingimustes, kohaldas nõukogu algmääruse artikli 2 lõike 7 punktiga c vastuolus olevat kriteeriumi. Ta leiab, et ta esitas piisavat tõendusmaterjali tõendamaks, et ta tegi oma otsused hindade, kulude ja sisendite kohta vastusena turul pakkumise ja nõudmise osas toimuvale ilma riigi märkimisväärse sellekohase sekkumiseta, ning et nõukogu ei võtnud neid tõendeid nõuetekohaselt arvesse. Ta märgib seetõttu, et vaidlustatud määruse põhjenduses 13 esinevad järeldused riigi vähemusosaluse ning juhatuse nimetamise ja koosseisu kohta – isegi kui pidada neid toimikus esinevate tõenditega kooskõlas olevaks – ei kujuta endast asjaolusid, mis võimaldaksid iseenesest õigustada TME seisundi tunnustamisest keeldumist. Siiski vaidlustab hageja ka nõukogu hinnangu faktilise õigsuse, väites, et selle lükkavad ümber haldustoimikus esinevad tõendid.

44 Esimese Astme Kohus leiab, et neid etteheiteid on sobilik analüüsida koos.

Poolte argumendid

45 Hageja väidab, et ta täitis täielikult tõendamiskohustust, kui ta esitas uurimise alguses piisavat tõendusmaterjali tõendamaks, et tema äriotsused tehti vastusena turul pakkumise ja nõudmise osas toimuvale ilma riigi märkimisväärse sellekohase sekkumiseta.

46 Selles osas viitab hageja tema hindu, kulutusi ja sisendite ostmist puudutavale tõendusmaterjalile. Ta väidab eelkõige, et ta on tõendanud, et ta pidas hinnaläbirääkimisi võrdses seisus, püüdes tagada seda, et hinnad kataksid äriühingu kõik tootmiskulud, samal ajal tagades mõistliku kasumi, ning nagu komisjon 5. detsembri

2003. aasta teatises on tunnistanud, olid sisemaiste ja imporditud toorainete hinnad peaaegu samasugused, mis tõendab seega, et hageja hankis riigi siseturul tooraineid turuhindadele vastavate hindadega.

47 Hageja rõhutab, et nõukogu ei märgi vaidlustatud määruses, et riik sekkus märkimisväärselt tema äriotsustesse. Uurimistoimik ei sisalda samuti tõendeid, mis näitaksid, et hageja otsuseid hindade, kulude ja sisendite kohta ei tehtud vastusena turul pakkumise ja nõudmise osas toimuvale ilma riigi märkimisväärse sekkumiseta. Ta toob muu hulgas välja, et komisjon analüüsis hindu, kulutusi ja sisendite ostmist puudutavaid dokumente kontrollkäigul, tal ei tekkinud kahtlusi nende õigsuses ning institutsioonide järeldustes neid tõendeid ei vaidlustatud ega lükatud ka ümber.

48 Mis puudutab nõukogu hinnangut vaidlustatud määruse põhjenduses 13, mille kohaselt „äriühing on märkimisväärselt riigi kontrolli ja mõju all", leiab hageja, et see ei ole algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes seatud kriteeriumi osas piisav ning see hinnang ei võimalda seega TME seisundi tunnustamise taotlust rahuldamata jätta.

49 Ta rõhutab, et selle sätte sõnastus paneb ühenduse institutsioonidele kohustuse hinnata, kas eksportivate tootjate esitatud tõendid on piisavad näitamaks, et nende äriotsused on tehtud vastusena turul pakkumise ja nõudmise osas toimuvale ja need on tehtud ilma riigi märkimisväärse sekkumiseta. „Riigi märkimisväärse sekkumise" puudumist tuleb hinnata objektiivselt, konkreetselt ja tõendusmaterjali alusel algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes nimetatud äriotsuste kõikide aspektide „suhtes". Kui võtta arvesse sõna „sekkumine" tähendust, siis olukord, kus riik kas ei sekku äriotsustesse või kui sekkub, siis ei takista seda, et nende puhul oleks tegemist vastusega turul pakkumise ja nõudmise osas toimuvale, ei kujuta tema arvates endast algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese taande mõttes „sekkumist". Hageja märgib muu hulgas, et see säte lubab riigi sekkumist, välja arvatud siis, kui tegemist on „märkimisväärse" sekkumisega.

50 Selles osas lisab Audace, et inglise keeles tähendab mõiste „sekkumine” (*interference*) selgelt, et tegemist on „vahelesegamise, manipuleerimise või tegeliku mõjutamisega”. Ta märgib, et tegemist on „sihilise mõistega” ning riik peab sekkuma (*interfere with*) konkreetsesse otsusesse või tegevusse, mis peab kuuluma ühte algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes mainitud kategooriasse. Selle sätte sõnastus teistes ametlikes keeltes kinnitab seda tõlgendust (prantsuskeelses versioonis „intervention significative” ja saksakeelses versioonis „Staatseingriffe”). Audace'i arvates ei saa seda mõistet paikapidavalt samastada mõistetega „kontroll” ja „mõju”, mis on „sihitud mõisted”, kuna riigil võib olla teatud mõju ilma siiski otsuseid või tegevust tegelikult muutmata. Enamgi veel, sõna „sellekohane” kasutamine seob selle sekkumise otsustega hindade, kulude ja sisendite kohta.

51 Täpsemalt rõhutab hageja, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes ei ole kriteeriumiks kontroll ning ta leiab seetõttu, et riigi vähemusosalus ei ole tegur, mis võimaldaks järeldada, et selles sättes seatud tingimus ei ole täidetud. Ta toob muu hulgas välja, et mitte üheski avaldatud otsuses ei ole äriühingu TME seisundi tunnustamisest keeldutud riigi vähemusosaluse või riigi osalusega äriühingu tõttu ning et komisjon pidi ise uurimise ajal leidma, et see osalus ei kujuta endast takistust TME seisundi tunnustamisele, kuna vastupidisel juhul ei oleks tema tehtud kontrollkäigul olnud mingit mõtet.

52 Samamoodi vaidlustab hageja institutsioonide nende väidete asjakohasuse, mis käsitlevad tema juhatuse nimetamist ja koosseisu. Väidetavalt riiki esindavate aktsionäride poolt juhatuse nimetamise osas toob ta välja, et asjaolu, et enamik teisi aktsionäre ei osale aastakoosolekul, ei võimalda järeldada, et riik segab tema äriotsuste tegemisel märkimisväärselt vahele. Samuti väidab hageja, et juhatuse liikmed ei esinda konkreetset aktsionäri ning nad ei sekku äriühingu otsustesse hindade, kulude ja sisendite kohta. Selline sekkumine oleks vastuolus nii Hiina äriühinguseaduse kui ka hageja põhikirjaga. Seega leiab hageja, et asjaolu, et juhatuses on väidetavalt

riigiametnikud või riigi osalusega äriühingute ametnikud, ei võimalda iseenesest järeldada, et ta ei täida algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes seatud tingimust.

53 Hageja väidab, et nõukogu tõlgendus tähendab, et praktikas ei ole paljudel Hiina õiguse alusel asutatud kaasaegsetel, kommertslikel ja hästi juhitud piiratud vastutusega äriühingutel riigi vähemusosaluse tõttu võimalik näidata, et „ühe või mitme uuritava tootja osas toimub vaatlusaluse toote valmistamine ja müük turumajanduse tingimustes", mis läheks vastuollu määruse nr 905/98 vastuvõtmisega taotletud eesmärgiga. Hageja leiab, et ta on selge näide seda tüüpi uuest ja edukast Hiina äriühingust, kes on börsil noteeritud ja kes tegutseb ilma piiranguteta turumajanduslikes tingimustes kasumi ning aktsionäridele jaotatavate dividendide väärtuse maksimeerimiseks. Ta toob muu hulgas välja, et riigi suur osalus Euroopa Liidu äriühingutes illustreerib asjaolu, et riigi aktsionäriks olemine ei tähenda, et ta sekkub äriühingu äriotsustesse. Samamoodi on avaliku sektoriga seoseid omavad isikud seotud paljude liidu kõige konkurentsivõimelisemate äriühingutega.

54 Ülejäänud osas väidab hageja, et isegi kui eeldada, et riigi vähemusosalus on asjakohane, nagu väidab nõukogu, ei piisa sellest käesolevas asjas TME seisundi tunnustamise taotluse rahuldamata jätmise õigustamiseks, kuna hageja esitatud tõendid näitavad, et aktsionärid ei sekku äriühingu otsustesse hindade, kulude ja sisendite kohta ning riigi osalus ei takista neil tegutsemast vastusena turul pakkumise ja nõudmise osas toimuvale. Hageja rõhutab, et menetlusdokumentides ei analüüsinud ega lükanud institutsioonid ümber ühtegi tema märkust nende „kaitsemeetmete" kohta, mis takistavad riigil nendesse äriotsustesse sekkuda. See lähenemine on vastuolus institutsioonide tavapärase praktikaga, mille kohaselt nad isegi täielikult või peamiselt riigile kuuluvate äriühingute puhul hindavad üksikasjalikult asjaomase äriühingu poolt asjaomastes tingimustes riigi sekkumise takistamiseks võetud meetmeid.

55 Igal juhul vaidlustab hageja institutsioonide väidete faktilise õigsuse.

56 Esiteks väidab hageja, et vastupidi institutsioonide väidetele ei võimalda riigi vähemusosalus hageja kapitalis riigil faktiliselt ega õiguslikult hagejat kontrollida, kuna, nagu tuvastati uurimisel, sisaldavad kohaldatavad õigusnormid ja hageja enda põhikiri tagatisi, mis takistavad riiki esindavatel aktsionäridel sekkuda äriühingu äritegevust või juhtimist puudutavatesse otsustesse ning keelavad kahjustada äriühingu ja teiste aktsionäride õigusi ja õiguspäraseid huve. Ta väidab muu hulgas, et ühe riiki esindava aktsionäri osalus on tavapärase äritehingu tulemus.

57 Teiseks, nagu hageja tõendas uurimise käigus ja vastupidi sellele, mida väidab nõukogu vaidlustatud määruses, ei nimeta tema juhatuse liikmeid mitte riik, vaid need valitakse üldkoosoleku poolt. Nagu hageja samuti selgitas, on hageja ja tema aktsionärid sellise sekkumise eest „kaitstud" Hiina äriühinguseaduse, tema enda põhikirja ning Shanghai börsil noteerimise tingimustega.

58 Kolmandaks vaidlustab hageja nõukogu väite, et „enamik [juhatuse liikmeid] on riigiametnikud või riigi osalusega äriühingute ametnikud". Ta väidab selles osas, et esiteks tõendas ta, et ükski tema juhatuse liige või direktor ei olnud riigiametnik ning tema põhikirjas korratud Hiina äriühinguseadus keelab riigiametnikel täita äriühingu juhatuse liikme, audiitori või direktori ülesandeid, ning teiseks ainult kaks juhatuse liiget (üheksast) olid riigi osalusega äriühingute direktorid, käesoleval juhul hageja aktsionäridest kahe äriühingu direktorid. Kostja vastuses esitatud nõukogu argumentidele vastates väidab hageja, et on vale asuda seisukohale, et tema juhatuse liikmed olid seotud riigiga ainult selle asjaolu alusel, et nad olid riigiametis või sellepärast, et nad olid professorid ülikoolides, mille puhul on tegemist avalik-õiguslike haridusasutustega.

59 Lõpuks vaidlustavad hageja ja Audace nõukogu poolt oma lähenemise õigustamiseks kohtumenetluse käigus esitatud argumendid.

60 Esiteks, mis puudutab nõukogu argumente, et tõendusmaterjal, mis võimaldab analüüsida, kas hageja „tehingud" on tehtud vastusena turul toimuvale, ei ole asjakohane seoses riigi sekkumise küsimusega, siis väidab hageja, et kohtupraktikast ja institutsioonide enda praktikast nähtub, et iga artikli 2 lõike 7 punkti c taane kujutab endast tingimust, mis puudutab ühte faktiliste asjaolude kogumit, mida tuleb analüüsida koos. Selle artikli viis taanet käsitlevad nende põhiliste tunnuste peamist viit aspekti, mis turumajanduse tingimustes tegutsevatel ettevõtjatel peavad tingimata olema. Mis puudutab esimeses taandes seatud tingimust, siis käsitleb see viisi, kuidas asjaomane üksus teeb äriotsuseid ning selle eesmärk on hinnata, kas need otsused tehakse „ettevõtja poolt ja äritegevuse jaoks" või neid „mõjutavad" muud mitteturumajanduslikes süsteemides valitsevad kaalutlused. Hageja väidab seetõttu, et juhul kui institutsioonid möönavad käesolevas asjas, et äriotsused tehti „vastusena turul pakkumise ja nõudmise osas toimuvale" ning „kulutused tähtsamatele sisenditele peegeldavad turuväärtusi", tuleb eeldada, et need otsused tehti samuti „ilma riigi märkimisväärse sellekohase sekkumiseta", ja seda enam, et toimikus ei ole ühtegi vastupidist kinnitavat tõendit ning et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c neljas ülejäänud taandes esinevad tingimused on täielikult täidetud.

61 Audace rõhutab samuti, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c eesmärk on kehtestada kriteeriumid, mis võimaldavad määrata kindlaks, kas asjaomaseid ettevõtjaid tuleb toodete normaalväärtuse määramiseks kohelda samal viisil kui turumajanduslikke äriühinguid. Selle hindamise puhul on olulise tähtsusega küsimus, kas äriühingute otsused on tehtud turukeskselt. Audace'i arvates peavad ühenduse institutsioonid kontrollima, kas riigi mõju on „asjaomaseid otsuseid mõjutanud" nii, et need ei allu turuseadustele. Audace leiab, et nõukogu hinnang ei ole sellele eesmärgile vastav.

62 Teiseks, mis puudutab nõukogu väidet, et ei ole vaja analüüsida, kas riik sekkus konkreetsetesse äriotsustesse, kuna „HRV on ikka veel mitteturumajanduslik riik, kus ainult mõned äriühingud tegutsevad turumajanduslikes tingimustes", väidab hageja, et 1998. aastal tunnistas nõukogu ise ametlikult, et Hiina turu oluline areng õigustab

algmääruse artikli 2 lõike 7 muutmist. Institutsioonide otsustuspraktikast nähtub, et Hiinas asutatud ettevõtjate TME seisundi tunnustamine ei ole kaugeltki erandlik. Audace lisab selles osas, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti b eesmärk on võimaldada Hiina kvalifitseeritud eksportijatel, isegi kui neid on väga vähe, näidata juhtumipõhiselt, et nad alluvad turuseadustele, kuna HRV on WTO liige. Nõukogu lähenemine näib seda protsessi õõnestavat ning antava vastuse ette ära otsustavat.

63 Kolmandaks, vastates nõukogu argumentidele asjaomasel eksportijal lasuva tõendamiskoormise ja institutsioonide kaalutlusõiguse kohta, rõhutab hageja, et nõukogu pädevuse piirid on kohtupraktikaga selgelt paika pandud ning ta väidab täpsemalt, et ühenduse õiguskorra poolt haldusmenetluses antud tagatiste seas on eelkõige pädeva institutsiooni kohustus hoolikalt ja erapooletult uurida kõnealuse asja asjaolusid, huvitatud isiku õigus teha oma seisukoht teatavaks ning saada piisavalt põhjendatud otsus. Hageja leiab, et käesoleval juhul ei täitnud institutsioonid ilmselgelt oma kohustusi ning seetõttu ei ole nende poolt faktilistele asjaoludele antud hinnang õige.

64 Neljandaks, vastupidi sellele, mida väidab nõukogu kostja vastuses, väidab hageja, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkte b ja c ei tohi tõlgendada kitsalt ning institutsioonide lähenemine peaks olema paindlik ja avatud võimalusele, et TME seisundi tingimustele vastab veel rohkem äriühinguid. Ta märgib, et see säte kujutab endast „erandit erandist", st erandit võrdlusriigi meetodist, mis algmääruse ja dumpinguvastase kokkuleppe kohaselt on ise erand normaalväärtuse määramise põhimeetodist. 10. novembri 2001. aasta WTO ministrite konverentsi otsusele lisatud HRV WTO-ga liitumise protokolli kohaselt (WT/L/432, 23.11.2001, edaspidi „HRV WTO-ga liitumise protokoll") on tegemist ajutise ja üleminekuaegse lahendusega.

65 Lõpuks vaidlustab hageja ka nõukogu argumendid, et viide Hiina äriühinguseadusele ei ole asjakohane. Ta leiab, et need on vastuolus HRV pingutustega kehtestada turumajandus ning algmääruses TME seisundi kehtestamise põhjustega. Ta väidab muu hulgas, et need õigusnormid võeti vastu üsna hiljuti ning nendega kohaldatakse sarnaseid eeskirju, mis on jõus peamistes kaasaegsetes majandussüsteemides, mille hulka kuuluvad ühenduse erinevad liikmesriigid.

66 Nõukogu väidab, et hageja ja Audace'i algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese taande tõlgendus on vale ning institutsioonid on käesolevas asjas kasutanud õiget meetodit. Ta rõhutab eelkõige, et kohtupraktikast tuleneb, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis b kehtestatud normaalväärtuse määramise meetod on erand selle artikli 2 lõike 7 punktis a ette nähtud erimeetodist ning seetõttu tuleb seda tõlgendada kitsalt. Ta meenutab muu hulgas, et just asjaomane tootja peab tõendama, et kõik kriteeriumid on täidetud ning institutsioonidel on ulatuslik kaalutlusõigus TME seisundi tunnustamise osas.

67 Nõukogu leiab, et „riigi märkimisväärne sekkumine" algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese taande mõttes ei pane institutsioonidele kohustust analüüsida, kas riik sekkus konkreetsetesse äriotsustesse, kas riik ise teeb selliseid otsuseid või takistab otsuste tegemist. On piisav, kui on tuvastatud, et HRV eksportija on riigi märkimisväärse kontrolli all.

68 Selles osas märgib nõukogu, et HRV on ikka veel mitteturumajanduslik riik, kus ainult mõned äriühingud tegutsevad turumajanduse tingimustes. Ta leiab seega, et tuvastamaks, et riik sekkub äriotsustesse, piisab, kui tõendada, et riik osaleb märkimisväärselt äriühingu üldises otsustusprotsessis. See sekkumine võib toimuda erineval viisil, sh aktsionäride ja juhatuse koosolekutest osavõtmisena.

69 Nõukogu arvab, et kui riik kontrollib äriühingut, sekkub ta ka tema otsustesse, isegi kui ta ei „sega vahele" äriotsustesse või ei „manipuleeri" ega „mõjuta" neid, nagu väidab Audace. Sellisel juhul on äriühingu otsused riigi otsused, mis on tehtud riigi üldkontrollist tulenevalt ning tingimata on tegemist sellist tüüpi otsustega, mis on toodud algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes. Kui riigi poolt aktsiate omamine annab riigile kontrolli, siis nõukogu arvates viib see ka definitsiooni kohaselt riigi märkimisväärse sekkumiseni.

70 Nõukogu rõhutab, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese taande kohaselt on riigi sekkumise ja turutingimustes hindade puhul tegemist kahe erineva küsimusega ning TME seisundi tunnustamise tingimuste ainuke eesmärk ei ole kontrollida, et hinnad ja kulutused peegeldavad turuväärtusi. Nagu nähtub algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes sidesõna „ja" kasutamisest, peab eksportija tõendama kahte erinevat asjaolu: esiteks, et tema otsused tehakse vastusena turul toimuvale, ja teiseks, et need tehakse ilma riigi märkimisväärse sekkumiseta. Nõukogu väidab seetõttu, et konkreetsete tehingute hindadega seotud tõendid ei ole riigi mõju puudutavas osas asjakohased ning ta ei käsitle hageja hagiavalduse sellekohaseid argumente.

71 Ta leiab muu hulgas, et kui konkreetsete äriotsuste kohta nõutaks tõendeid, teeks see eksportijal praktiliselt võimatuks tõendada, et esimene kriteerium on täidetud. Seetõttu piisab põhimõtteliselt sellest, kui eksportija tõendab üldiselt, et ta ei ole riigi kontrolli all ning tegutseb ilma riigi märkimisväärse mõjuta, kuna see näitab, et riik ei sekku ka tema äriotsustesse.

72 Nõukogu vaidlustab muu hulgas sellise väljakujunenud praktika olemasolu, mille kohaselt institutsioonid hindavad üksikasjalikult uuritava eksportija poolt riigi sekkumise takistamiseks võetud meetmeid. Igal juhul leiab nõukogu, et hageja ei ole

uurimise käigus tõendanud, et ta võttis meetmeid riigi mõju takistamiseks. Ta märgib, et selles osas võiksid asjakohased olla näited meetmed, mis käsitlevad juhatuse (mille liikmed ei ole ametnikud ega riigiga seotud isikud) koosseisu või hääletamise reegleid (riiki esindava aktsionäri jaoks blokeeriva vähemuse moodustamise takistamine, mis võimaldab eraõiguslike aktsionäride enamusel äriühingut kontrollida). Ainuke meede, millele hageja viitab, on Hiina äriühinguseadus, mis ei ole hageja võetud meede. Kui Hiina äriühinguseadus üksi võimaldaks riigi mõju takistada, võiksid kõik riigi kontrolli all olevad ettevõtjad sellise seaduse alusel taotleda TME seisundi tunnustamist, mille tagajärjel muutuks TME seisundi hindamine praktiliselt mõttetuks.

73 Mis puudutab hageja olukorra võrdlemist turumajandusliku ettevõtjaga, siis rõhutab nõukogu, et see ei arvesta asjaolu, et HRV on ikka veel mitteturumajanduslik riik ning riigi kontrolli all olevad ettevõtjad ei tegutse selles raamistikus definitsiooni kohaselt turumajanduse tingimustes.

74 Nõukogu lisab, et see asjaolu, kas riigi osalemine kogu otsustusprotsessis on piisav, et kujutada endast algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese taande mõttes „sekkumist", sõltub iga juhtumi asjaoludest. Käesoleval juhul jõudsid institutsioonid järeldusele, et vaidlustatud määruses esitatud keeldumise põhjused olid „koosvõetuna" piisavad järeldamaks, et hageja ei ole tõendanud, et ta tegutseb ilma riigi sekkumiseta.

75 Lõpuks väidab nõukogu, et vastupidi hageja poolt väidetule kinnitab vaidlustatud määruse põhjenduses 13 esitatud põhjendusi haldustoimik.

76 Esiteks toob nõukogu välja, et institutsioonide järeldused, et riik kontrollis hagejat isegi ilma enamusosalust omamata, põhineb aktsiate jaotumise hindamisel. Riigi osalus (40,98%) on väga kontsentreeritud, kuna see jaguneb ainult kolme avalik-õigusliku üksuse vahel, samas kui eraõiguslik osalus (59,02%) on suuresti hajutatud, mis võimaldab riiki esindavatel aktsionäridel kontrollida aktsionäride koosolekuid. Seda asjaolu, et riiki esindava osaluse ebavõrdne jaotumine võrreldes eraõigusliku osalusega võimaldab riigil äriühingut kontrollida, kinnitab see, kuidas aktsiad olid esindatud uurimisperioodil toimunud aktsionäride aastakoosolekul, kus 90% esindatud aktsiatest olid riigi või riigi osalusega ettevõtjate omanduses.

77 Teiseks märgib nõukogu, et kuna hageja juhatuse liikmed valiti aktsionäride koosolekutel, mida – nagu nähtub eespool toodust – kontrollisid riiki esindavad aktsionärid, nimetasid juhatuse tegelikult just need aktsionärid.

78 Kolmandaks, mis puudutab juhatuse koosseisu, väidab nõukogu, et komisjoni informatsiooninõudele hageja poolt vastuseks esitatud tabelist nähtub, et ainult kaks üheksast juhatuse liikmest ei ole riigiga seotud. Kõik teised on riigi osalusega või riigi kontrolli all olevate ettevõtjate või üksuste teenistuses. Mitteturumajanduslikus riigis tuleb eeldada, et riik kontrollib kogu majandustegevust ning on raske ette kujutada, kuidas avalik-õiguslike või riigi kontrolli all olevate üksuste töötajad ei ole tööandja, st riigi mõju all ning ei tegutse samal viisil kui riigiametnikud.

Esimese Astme Kohtu hinnang

79 Tuleb meenutada, et vaidlustatud määruse põhjenduses 13 asus nõukogu järgmisele seisukohale:

„Kuigi äriühingu enamusaktsiad kuulusid eraisikutele, leiti, et äriühing on riigi kontrolli all riigi omandis mitteolevate aktsiate hajususe tõttu ning selle tõttu, et riigile kuulub suurim aktsiapakk. Lisaks nimetatakse [juhatus] riiki esindavate aktsionäride poolt ning enamik [juhatuse liikmetest] on riigiametnikud või riigi osalusega äriühingute ametnikud. Seetõttu otsustati, et äriühing on märkimisväärselt riigi kontrolli ja mõju all."

80 Kõigepealt tuleb märkida, et vastupidi sellele, mida hageja näib järeldavat (eespool punkt 56), ei kinnitanud institutsioonid vaidlustatud määruses ega uurimise ajal, et riik oli otseselt seotud äriühingu igapäevast juhtimist puudutavate otsustega, et riiki esindavad aktsionärid kahjustasid äriühingu ja teiste aktsionäride õigusi ning õiguspäraseid huve või et viis, kuidas riik sai oma osaluse, ei olnud turumajanduse tingimustega kooskõlas. Välja arvatud hageja juhatust puudutavad järeldused, piirdusid järeldused tõdemusega riigi kontrolli kohta ning need põhinesid kaalutlustel hageja osaluse jaotumise kohta, ilma et oleks esitatud seisukohta selle kohta, kuidas seda kontrolli nimelt praktikas teostati või võidi teostada. Hageja ei ole aga vaidlustanud nõukogu väidet, et aktsionäride koosolekuid, sh neid, kus otsustatakse juhatuse koosseis, kontrollisid riiki esindavad aktsionärid.

81 Seega tuleb analüüsida, kas sellise riigi kontrolli tuvastamisega võib õigustada TME seisundi tunnustamisest keeldumist.

82 Selles osas tuleb märkida, et riigi „kontroll" või „mõju" ei ole tingimus, mis on otseselt algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes ette nähtud. Seega tuleb analüüsida, kas käesolevas asjas tuvastatud riigi kontroll tähendab tingimata riigipoolset „märkimisväärset sekkumist" selle sätte mõttes, nagu väidab nõukogu.

83 Tuleb meenutada, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimene taane nõuab, et TME seisundi tunnustamiseks peab asjaomane eksportiv tootja esitama eelkõige piisavat tõendusmaterjali selle kohta, et „äriühingud teevad otsused hindade, kulude ja sisendite, sh näiteks toorainete, tehnoloogia- ja tööjõukulude, toodangu, müügi ja investeeringute kohta vastusena turul pakkumise ja nõudmise osas toimuvale ilma riigi märkimisväärse sellekohase sekkumiseta".

84 Selle sätte sõnastusest nähtub selgelt, et riigi märkimisväärset sekkumist või sekkumata jätmist tuleb hinnata tulenevalt viisist, kuidas „äriühingud teevad otsused hindade, kulude ja sisendite kohta". See säte nõuab, et eksportiv tootja tõendaks, et tema otsused tehakse esiteks „vastusena turul toimuvale" ning teiseks „ilma riigi märkimisväärse sekkumiseta". Muu hulgas sõna „sellekohane" kasutamine tugevdab veelgi seost asjakohaste otsuste ja riigi sekkumise vahel. Seetõttu ei kujuta riigi käitumine, mis ei mõjuta neid otsuseid, endast „märkimisväärset sekkumist" algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese taande mõttes.

85 Arvestades selle sätte sõnastust, eesmärki ja konteksti, ei saa mõistet „riigi märkimisväärne sekkumine" samastada igasuguse mõjuga ettevõtja tegevusele või seotusega ettevõtja otsustusprotsessiga, vaid seda tuleb mõista ametivõimude tegevusena, mis muudab need otsused turumajanduse tingimustega kokkusobimatuks.

86 Just väljendi „märkimisväärne sekkumine" kasutamine annab tunnistust ühenduse seadusandja tahtest võimaldada riigil teatud määral omada mõju ettevõtja tegevuse üle või olla seotud otsustusprotsessiga, millel ei ole mingit mõju viisile, kuidas tehakse otsused hindade, kulude ja sisendite kohta.

87 Samuti tuleb märkida, et vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 7 punktidele b ja c, on artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses kuni viiendas taandes seatud tingimused mõeldud selleks, et kindlaks teha uuritavad tootjad, kelle puhul „toimub vaatlusaluse samasuguse toote valmistamine ja müük turumajanduse tingimustes" (algmääruse artikli 2 lõike 7 punkt b; vt samuti määruse nr 905/98 põhjendus 5) ning kes „tegutse[vad] turumajanduse tingimustes" (algmääruse artikli 2 lõike 7 punkt c). Algmääruse artikli 2 lõigetes 1–6 sätestatud eeskirjade kohaldamine eeldab teatud andmete kättesaadavust, nagu „tavapärases kaubandustegevuses" makstud või makstavad hinnad, tootmis- ja müügikulud ning need puudutavad peamiselt uuritavat toodet (algmääruse artikli 2 lõige 1). Selles kontekstis eeldavad algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis c kehtestatud kriteeriumid, et ettevõtjad, kes taotlevad TME seisundi tunnustamist, tegutsevad turumajanduse tingimustes ning et hinnad, kulutused ja peamised raamatupidamisdokumendid on usaldusväärsed (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 23. oktoobri 2003. aasta otsus kohtuasjas T-255/01: Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures ja Zhejiang Yankon *vs.* nõukogu, EKL 2003, lk II-4741, punkt 41).

88 Tuleb asuda seisukohale, et selle tingimuse eesmärk on kontrollida, kas asjaomaste eksportivate tootjate asjakohased otsuseid mõjutavad pelgalt ärilised kaalutlused, mis on omased turumajanduse tingimustes tegutsevale ettevõtjale või neid moonutavad riigi juhitud majandusele omased kaalutlused.

89 Selles osas tuleb tõdeda, et nõukogu märkis õigesti, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese taande tõlgendamisel ja kohaldamisel tuleb arvestada asjaoluga, et sama määruse artikli 2 lõike 7 punktis b nimetatud riike ei loeta turumajandusriikideks

ja seda hoolimata asetleidnud reformidest (vt selle kohta eespool punktis 34 viidatud kohtuotsus Shanghai Teraoka Electronic *vs.* nõukogu, punktid 51 ja 52). Tegemist on ühenduse seadusandja hinnanguga majanduslikule, õiguslikule ja poliitilisele olukorrale nendes kolmandates riikides, mis on algmääruse artikli 2 lõikes 7 otseselt ära toodud ning mis õigustab normaalväärtuse määramise osas nendest riikidest pärineva impordi erikohtlemist. Seetõttu tuleb eeldada, et kui ei esine vastupidiseid tõendeid, ei ole tingimused, milles need ettevõtjad nendes riikides tegutsevad, sarnased turumajandusriikides valitsevate tingimustega.

90 Mitteturumajandusliku riigi kontekstis võib asjaolu, et selles riigis asutatud äriühing on riigi kontrolli all, tekitada kahtlusi selles, kas riik mitte ei lähe kaugemale turureeglitest kinnipidava tavalise aktsionäri rollist ning kas äriühingu juhtimine on riigist piisavalt sõltumatu, et ta saaks teha iseseisvalt otsuseid hindade, kulude ja sisendite kohta vastusena turul pakkumise ja nõudmise osas toimuvale. Muu hulgas tuleb märkida, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimesest taandest, mille kohaselt äriühingud „teevad" otsuseid, nähtub, et ühenduse seadusandja seadis konkreetselt tingimuseks, et asjaomase ettevõtja otsustusprotsess oleks vaba igasugusest riigi märkimisväärsest sekkumisest. Ettevõtja peab näitama, et tema otsused hindade, kulude ja sisendite kohta on tehtud sõltumatult, juhinduvad tüüpilistest turumajandusele omastest kaalutlustest, st eelkõige kasumi maksimeerimisest, ning et neid ei mõjuta avalikule võimule omased kaalutlused. Sõltumatute ja ärilistest kaalutlustest lähtuvate otsuste tegemine on põhimõtteliselt erasektorile omane tunnus ja seetõttu on õiguspärane, et ühenduse institutsioonid arvestavad selles valdkonnas nendel oleva ulatusliku kaalutlusõiguse kasutamisel asjaomase eksportija esitatud tõendite uurimisel asjaolu, et nimetatud ettevõtja on riigi kontrolli all.

91 Siiski ei ole käesoleval juhul tuvastatud riigi kontroll sellisena kokkusobimatu asjaomase ettevõtja poolt äriotsuste tegemisega vastavalt turumajanduse tingimustele

ning ei tähenda eelkõige, et need otsused hindade, kulude ja sisendite kohta juhinduvad kaalutlustest, mis ei ole omased turumajanduse tingimustes tegutsevale ettevõtjale.

92 Kohtumenetluse käigus nõukogu toetatud lähenemine, mis nähtub samuti vaidlustatud määruse põhjendusest 13 ja mis samastab riigi kontrolli „riigi märkimisväärse sekkumisega" algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese taande mõttes, välistab põhimõtteliselt riigi kontrolli all olevate äriühingute puhul TME seisundi tunnustamise ja seda olenemata konkreetsest faktilisest, õiguslikust ja majanduslikust kontekstist, milles need ettevõtjad tegutsevad, ning täpsemalt olenemata sellest, kas nad on esitanud piisavat tõendusmaterjali, et tõendada, et riik ei läinud kaugemale tavalise aktsionäri rollist turumajandusriigis, et ettevõtja otsused on tehtud iseseisvalt ja sõltumata avalikule võimule omastest kaalutlustest, ning et need otsused juhindusid seega ainult puhtalt ärilistest kaalutlustest, mis on omased turumajanduse tingimustes tegutsevale ettevõtjale.

93 Selles kontekstis tuleb eriti märkida, et nõukogu väited hageja juhatuse nimetamise ja koosseisu kohta ei võimalda toimikut arvestades seada kahtluse alla asjaolu, et riigi kontroll äriühingu üle jääb tavapäraste turumehhanismide raamidesse, nagu väidab hageja.

94 Esiteks, mis puudutab juhatuse nimetamist, siis nähtub toimikust, et riigil või riigiorganitel ei ole õigust otse nimetada ühte või mitut juhatuse liiget. Nagu hageja TME seisundi tunnustamise taotluses märkis, valib põhikirja kohaselt juhatuse üldkoosolek. Institutsioonid seda ei vaidlusta ning toimikust ning nõukogu argumentidest nähtub vastupidi, et vaidlustatud määruse põhjenduses 13 esitatud väide käsitleb just asjaolu, et eraosaluse hajutatuse tõttu, mis annab riiki esindavatele aktsionäridele võimaluse kontrollida üldkoosolekut, otsustavad juhatuse koosseisu praktikas just viimati nimetatud. Pelgalt see asjaolu ei võimaldada jõuda järeldusele, et riiki esindavatel aktsionäridel on erinev seisund või nad tegutsevad teisiti kui vähemusosalusega eraõiguslik aktsionär, kellel oleks enamusosaluse hajutatuse tõttu tegelikult

kontroll aktsionäride koosolekute üle. Seega ei kujuta ka see asjaolu endast põhjust, et keelduda hageja TME seisundi tunnustamisest.

95 Teiseks, mis puudutab juhatuse koosseisu, siis tuleb toimikut ja nõukogu argumente arvestades tõdeda, et enamuse juhatuse liikmete ja riigi vahelist seost käsitlevad väited põhinevad samuti pelgalt asjaolul, et hageja on riigi kontrolli all. Kuigi institutsioonid ei esitanud vastuväiteid üheksast juhatuse liikmest kahe osas, heitsid nad ülejäänud kolmele juhatuse liikmele ette, et nad on hagejaga töösuhtes („peadirektorina" ja „asepeadirektorina") või on hagejaga seotud teenuste osutamise lepingutega (juhatuse esimehena), samas kui hageja on riigi kontrolli all. Pelgalt seda asjaolu ei saa pidada turumajanduse tingimustega vastuolus olevaks ning teiste viidete puudumisel riigiga seotuse kohta ei saa selle asjaolu põhjal väita, et juhatuses juhinduvad need juhatuse liikmed kaalutlustest, mis on omased riigivõimule. Neil tingimustel, ilma et oleks vaja analüüsida hageja argumente teiste juhatuse liikmete kohta, tuleb tagasi lükata etteheide, et enamusel juhatuse liikmetest on riigiga seos, mis on kokkusobimatu turumajanduse tingimustega.

96 Tuleb tõdeda, et vaidlustatud määruse põhjenduses 13 esitatud kaalutlused ei sisalda ühtegi asjaolu, mis võimaldaks õigustada TME seisundi tunnustamisest keeldumist käesolevas asjas. Nõukogu järeldus, et hageja on „märkimisväärselt riigi kontrolli ja mõju all", kinnitab toimikut arvestades pelgalt hageja riigi kontrolli all olemist.

97 Kuna riigi kontrolli kriteerium ei sisaldu otseselt asjaomases sättes seatud tingimuste hulgas, on nõukogu lähenemine vastuolus korraga, mille ta ise kehtestas, lisades määruse nr 905/98 alusel algmäärusesse artikli 2 lõike 7 punktid b ja c ning mis põhineb ühenduse institutsioonide poolt selle juhtumipõhisel analüüsimisel, kas uuritavad ja

TME seisundi tunnustamist taotlevad eksportivad tootjad on esitanud piisavat tõendusmaterjali.

98 Seega tuleb järeldada, et hageja märkis õigesti, et vaidlustatud määruse põhjenduses 13 esitatud põhjendused annavad tunnistust sellest, et hindamaks, kas on esitatud piisavat tõendusmaterjali, kohaldasid institutsioonid kriteeriumi, mis ei ole sätestatud algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis c. Kuigi riigi kontrolli puhul on tegemist asjaoluga, mida võidakse arvesse võtta, ei piisa sellest iseenesest selle näitamiseks, et tegemist on „riigi märkimisväärse sekkumisega" selle sätte mõttes.

99 Selge on see, et tõendamiskoormis lasub eksportival tootjal, kes taotleb TME seisundi tunnustamist. Siiski tuleb märkida, et käesoleval juhul esitas hageja komisjonile mitmesugust tõendusmaterjali näitamaks, et ta vastab algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes seatud tingimusele. Neid tõendeid peeti siiski asjakohatuteks, kuna riigi kontroll samastati „riigi märkimisväärse sekkumisega" selle sätte mõttes.

100 Hageja esitas tõendusmaterjali, mida komisjon ise nõudis TME seisundi tunnustamist taotlevatele tootjatele mõeldud küsimustikus ja mis käsitles uurimisperioodil tehtud otsuseid hindade, kulutuste, lepingutega seonduvate läbirääkimiste, hinnakõikumiste, õigusliku raamistikku (hindade, turustamise ja ekspordilubade osas) ning äriühingu otsuste tegemise protsessi kohta. Selles suhtes tuleb märkida, et nõukogu ei vaidlusta hageja argumente, et komisjon analüüsis neid dokumente hindade, kulutuste ja sisendite ostmise kohta kontrollkäigul ning ei kahelnud nende õigsuses. Nõukogu tunnistas seevastu kohtumenetluses otse, et ühenduse institutsioonid leidsid, et konkreetseid äriotsuseid puudutav tõendusmaterjal ei olnud asjakohane hindamaks, kas algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes seatud tingimus on täidetud ning eelkõige seda, kas need otsused tehti ilma riigi märkimisväärse sekkumiseta.

101 Samuti ei võimalda vaidlustatud määruse sõnastus ega uurimistoimiku materjal asuda seisukohale, et institutsioonid võtsid arvesse hageja TME seisundi tunnustamise taotluses esitatud tõendeid, mida korrati uurimise ajal mitmel korral ja mis käsitlesid tema põhikirjas, Hiina äriühinguseaduses ning Shanghai börsil noteerimise tingimustes sisalduvaid tagatisi, selleks et hinnata, millisel määral need tagatised on piisav tõendusmaterjal näitamaks, et hageja otsused hindade, kulude ja sisendite kohta on tehtud ilma riigi märkimisväärse sekkumiseta. Sama kehtib ka tõendusmaterjali kohta, mis käsitleb riiki esindavate ja eraõiguslike aktsionäride käitumist aktsionäride üldkoosolekul hääletamisel ning tõendite kohta, mis puudutavad riigi osaluse päritolu. 5. detsembri 2003. aasta teatise osas „Riigi mõju" neid tõendeid ei käsitleta. Sama kehtib ka 6. aprilli 2004. aasta kirja kohta, millega komisjon kinnitas hageja TME seisundi tunnustamisest keeldumist.

102 Eeltoodust järeldub, et vaidlustatud määruse põhjenduses 13 esitatud asjaolud ei võimalda õigustada nõukogu järeldust selle määruse põhjenduses 15, et hageja ei vasta kõigile algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes seatud kriteeriumidele.

103 Neid kaalutlusi ei sea kahtluse alla nõukogu argumendid, et vastavalt kohtupraktikale on ühenduse institutsioonidel sellisel juhul nagu käesolev asi ulatuslik kaalutlusõigus.

104 Eeltoodud kaalutlused ei põhine faktiliste, õiguslike ja poliitiliste asjaolude hindamisel, mis on institutsioonidel selles valdkonnas oleva ulatusliku kaalutlusõigusega hõlmatud, vaid need tulenevad nõukogu kehtestatud asjaomaste õigusnormide ulatuse kindlaksmääramisest. Õiguspärasuse kontrolli puhul teostab ühenduste kohus täielikku kontrolli selle üle, kas institutsioonid on õigesti kohaldanud asjaomaseid õigusnorme (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 7. novembri 2007. aasta otsus kohtuasjas T-374/04: Saksamaa *vs.* komisjon, EKL 2007, lk II-4431, punkt 81).

105 Tuleb rõhutada, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punktidega b ja c ning eriti nähes ette täpsed kriteeriumid TME seisundi tunnustamiseks, piiras nõukogu oma kaalutlusõigust ka selleks, et võtta arvesse „muutunud majandusolusid" Hiinas (määruse nr 905/98 põhjendus 5). Selle sätte kohane hinnang peab olema antud nende õigusnormide piires ning selles valdkonnas laiulatuslikku kaalutlusõigust kasutades ei saa TME seisundi tunnustamiseks seada selliseid tingimusi, mis lähevad kaugemale nendest, mis on seatud algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis c.

106 Tuleb meenutada, et kui ühenduse institutsioonidel on laiulatuslik kaalutlusõigus, on ühenduse õiguskorra poolt haldusmenetluses tagatud õiguste järgimine haldusvõimule veelgi põhjapanevama tähtsusega ning et nende tagatiste seas on muu hulgas pädeva institutsiooni kohustus hoolikalt ja erapooletult uurida antud asja asjaolusid, huvitatud isiku õigus teha oma seisukoht teatavaks, ning saada piisavalt põhjendatud otsus (Euroopa Kohtu 21. novembri 1991. aasta otsus kohtuasjas C-269/90: Technische Universität München, EKL 1991, lk I-5469, punkt 14, ja Esimese Astme Kohtu 13. juuli 2006. aasta otsus kohtuasjas T-413/03: Shandong Reipu Biochemicals *vs.* nõukogu, EKL 2006, lk II-2243, punkt 63). Kui sellises olukorras nagu käesolev kohtuasi ei või ühenduste kohus sekkuda ühenduse ametivõimude pädevusse jäetud hindamisse, on tal sellegipoolest kohustus tagada, et institutsioonid võtaksid algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c jaoks teostatava analüüsimise raames arvesse kõiki eksportivate tootjate esitatud asjakohaseid asjaolusid ja hindaksid neid nõutava hoolsusega (vt selle kohta analoogia alusel eespool viidatud kohtuotsus Shandong Reipu Biochemicals *vs.* nõukogu, punkt 64). Nagu toodi välja eespool, viis käesolevas asjas kohaldatavate õigusnormide vale tõlgendamine selleni, et institutsioonid eirasid hageja esitatud asjakohaseid tõendeid.

107 Lisaks tuleb nentida, et nõukogu märkis õigesti, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis b sätestatud toote normaalväärtuse määramise meetod on erand artikli 2 lõike 7 punktis a samal eesmärgil kehtestatud erimeetodist, mis on üldjuhul kohaldatav mitteturumajanduslikest riikidest pärineva impordi suhtes ning seetõttu tuleb seda tõlgendada kitsalt (eespool punktis 87 viidatud kohtuotsus Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures ja Zhejiang Yankon *vs.* nõukogu, punkt 39, ning eespool punktis 34 viidatud kohtuotsus Shanghai Teraoka Electronic *vs.* nõukogu, punkt 50). Siiski ei muuda see

õigeks nõukogu lähenemist, mille kohaselt põhimõtteliselt samastatakse riigi kontroll, nagu see on esitatud vaidlustatud määruse põhjenduses 13, „riigi märkimisväärse sekkumisega" artikli 2 lõike 7 punkti c esimese taande mõttes, arvestamata tõendeid konkreetse faktilise, õigusliku ja majandusliku konteksti kohta, milles hageja tegutseb. Selle lähenemise tulemus on tegelikult see, et TME seisundi tunnustamisele seatakse tingimusi, mis lähevad kaugemale nendest, mis on seatud algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis c.

108 Lõpuks ei saa rahuldada hageja nõuet selles osas, et Esimese Astme Kohus teeks otsuse selle kohta, kas tema esitatud tõendid on piisavad, et asuda seisukohale, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese taande tingimus oli täidetud, kuna selle hinnangu peavad andma ühenduse institutsioonid. Nagu nõukogu on õigesti rõhutanud, peavad ühenduse institutsioonid juhtumipõhiliselt hindama, kas eksportiva tootja esitatud asjaolud on piisavad tõendamaks, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis c seatud tingimused on täidetud, ja ühenduse kohus kontrollima, kas sellisel hindamisel on tehtud ilmne hindamisviga (vt selle kohta eespool punktis 34 viidatud kohtuotsus Shanghai Teraoka Electronic *vs.* nõukogu, punktid 52 ja 53). Seega ei ole Esimese Astme Kohtu ülesanne seda asjaomaste institutsioonide asemel analüüsida.

109 Eeltoodust nähtub, et käesolevate etteheidetega tuleb nõustuda.

*Etteheide nõukogu hinnangu kohta, mis käsitleb hageja ekspordihindade määramist*

110 Hageja leiab, et nõukogu hinnang tema ekspordihindade määramise kohta ei saa olla TME seisundi tunnustamisest keeldumise aluseks. Esiteks märgib ta sisuliselt, et eksportmüük ei ole TME seisundi tunnustamise taotluse uurimiseks asjakohane ning

seega tõlgendas nõukogu algmääruse artikli 2 lõike 7 punkte b ja c valesti. Teiseks on nõukogu teinud hageja ekspordihindade määramise hindamisel ilmse hindamisvea.

Etteheide, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkte b ja c on valesti tõlgendatud

– Poolte argumendid

111 Hageja väidab, et kuna Hiina metalli-, mineraalide ja kemikaalide importijaid ja eksportijaid esindavale kaubanduskojale (China Chamber of Commerce Metals, Minerals & Chemicals Importers and Exporters, CCCMC) antud õigus viseerida ekspordilepinguid puudutab ekspordihindu, mitte asjaomase toote müüki Hiina siseturul, ei ole tegemist TME seisundi tunnustamisest keeldumise nõuetekohase alusega. Nõukogu vastupidine hinnang viib tema arvates algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese taande sellise tõlgenduseni, mis on vastuolus dumpinguvastase kokkuleppe, HRV WTO-ga liitumise protokolli ja algmääruse üldise ülesehitusega.

112 Ta märgib selle kohta, et algmääruse artikli 2 lõige 7 ning HRV WTO-ga liitumise protokolli artikkel 15 käsitlevad normaalväärtuse määramist ning põhinevad Hiina siseturul asjaomase toote müügi arvessevõtmisel. Seevastu kujutavad ekspordihinnad endast algmääruse raames erinevat mõistet ning neid reguleerivad erinevad normid. Hageja leiab, et seda tõlgendust kinnitab määruse nr 905/98 preambul, Esimese Astme Kohtu praktika (eespool punktis 34 viidatud kohtuotsus Shanghai Teraoka Electronic *vs.* nõukogu) ja ühenduse väljakujunenud otsustuspraktika, mis selleks, et hinnata „riigi märkimisväärse sekkumise" olemasolu, võtab arvesse asjaomase siseturu hindadega seotud otsuseid, mitte ekspordihindu.

113 Nõukogu väidab, et tähtsust ei oma see, et CCCMC poolt lepingute viseerimise kord on seotud ainult eksporditehingutega. Ta leiab, et hageja ajab segamini TME seisundi tunnustamise tingimused normaalväärtuse määramise ja ekspordihindade määramisega TME seisundi tunnustamise korral. Selleks et TME seisundit tunnustataks, peab eksportija esitama piisavaid tõendeid selle kohta, et riik ei sekku mingil viisil ettevõtja hindadesse ja müüki. See tingimus ei ole täidetud, kui riik sekkub ekspordihindadesse. Nõukogu rõhutab muu hulgas, et eespool punktis 34 viidatud kohtuotsuses Shanghai Teraoka Electronic *vs.* nõukogu (punktid 94–109) uuris Esimese Astme Kohus eriti institutsioonide järeldusi riigi kontrollitud ekspordihindade kohta.

– Esimese Astme Kohtu hinnang

114 Kuigi hageja märgib õigesti, et algmääruse artikli 2 lõige 7 käsitleb normaalväärtuse määramist, mis selle määruse raames kujutab endast erinevat mõistet ekspordihindade mõistest, ei tähenda see, et asjaomaste eksportivate tootjate käitumine ekspordihindade osas on algmääruse artikli 2 lõike 7 punktide b ja c kohaldamisel asjakohatu.

115 Nimelt seab see säte normaalväärtuse määramise tingimuseks vastavalt algmääruse artikli 2 lõigetele 1–6 tõendi selle kohta, et asjaomane tootja tegutseb turumajanduse tingimustes. Ei ole põhjust asuda seisukohale, et „turumajanduse tingimused" peavad käsitlema ainult asjaomase tootja omamaist tegevust. Vastupidi, ei saa eitada, et piirangute puudumine eksporditegevuses ja eelkõige vabadus pidada ekspordihindade läbirääkimisi, kujutavad endast turumajandusele omaseid tunnuseid.

116 Hageja seisukohta ei toeta ka algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c viie taande sõnastus, milles on märgitud, millised tõendid peab esitama tootja, et teda saaks pidada

turumajanduse tingimustes tegutsevaks. Nendest sätetest ei nähtu kuidagi, et need viitavad ainult asjaomase tootja omamaisele tegevusele. Mõistele „ettevõtja otsused hindade kohta" ei ole lisatud lisatingimust, et need otsused peavad puudutama ainult tootja siseturgu.

117 Mis puudutab hageja poolt välja toodud HRV WTO-ga liitumise protokolli punkti 15 alapunkti a, siis viitab see samuti "turumajanduse tingimuste" kriteeriumile, mis puudutab eelkõige samasuguse toote müümist, ilma et oleks märgitud, et tegemist on ainult müügiga siseturul.

118 Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et hageja ei ole tõendanud, et mõiste „turumajanduse tingimused", mida kasutatakse nii algmääruses kui ka HRV WTO-ga liitumise protokollis, ei pea silmas ekspordihindu. Seega võivad võimalikud piirangud ekspordihindade kindlaksmääramise vabadusele olla õiguspäraselt põhjenduseks TME seisundi tunnustamisest keeldumisele ning institutsioonid ei ole seega õigusnorme rikkunud.

119 Lõpuks tuleb märkida, et uurimise ajal esitatud märkustes tunnistas hageja ise, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese taande kontekstis on eksportmüügi analüüs asjakohane. Ta väitis, et kui riik takistab eksporti liiga madala hinna tõttu, peaks komisjon seda riigi märkimisväärse sekkumise olemasolu hindamise raames arvesse võtma, kuid ta väitis siiski, et nii ei ole see asjaomase toote puhul.

120 Seega ei saa käesoleva etteheitega nõustuda.

Etteheide, et nõukogu tegi ilmse hindamisvea hageja ekspordihindade määramise suhtes

– Poolte argumendid

121 Hageja väidab sisuliselt, et ta on tõendanud, et tema ekspordihinnad määrati vabalt ja ainult ärilistel kaalutlustel, ilma riigi sekkumiseta. Seega on tehtud ilmne viga nõukogu hinnangu puhul, mis puudutab CCCMC poolt lepingute viseerimise korda.

122 Hageja viitab selles osas esiteks tõenditele ja selgitustele, mis komisjonile anti ning mida komisjon hiljem kontrollkäigul kontrollis ning mis võimaldas tuvastada, et otsused hindade kohta tehti puhtalt ärilistel kaalutlustel ning riik ei kirjutanud neid ette ega kontrollinud. Komisjon tuvastas konkreetselt, et asjaomase toote müümiseks siseturul või maailmaturul ei olnud vaja mingit luba ning hindade reguleerimine ei tulenenud riigiorganite tegevusest.

123 Teiseks selgitas hageja CCCMC kohta, et seda ei juhi ega kontrolli riik, vaid et tegemist on valitsusvälise organisatsiooniga, mille on asutanud selle liikmed. Ta toob muu hulgas välja, et uurimistoimik sisaldab tõendeid, mis kinnitavad, et soovitushinda ei määranud CCCMC, vaid Hiina glüfosaadi tootjad ise ning tegemist ei olnud kohustusliku minimaalse ekspordihinnaga, vaid orienteeruva hinnaga. Selle hinna „järgimist" ei nõutud ning ekspordilepingute viseerimise kord on pelk formaalsus.

124 Täpsemalt selgitas hageja, et Hiina glüfosaadi tootjad leppisid omavahel kokku vajaduses kehtestada soovituslik ekspordihind (*guided export pricing*), et vähendada dumpinguvastaste uurimiste ohtu välisturgudel. CCCMC roll selles suhtes oli sellise

koordineerimise hõlbustamine ja sekretariaaditeenuste pakkumine. Hageja märgib, et järgmise aasta orienteeruva hinna aluseks oli individuaalselt CCCMC-le Hiina tootjate esitatud ettepanekud. Siiski otsustati tegelikud ekspordihinnad iga tootja poolt klientidega võrdses seisus toimuvate läbirääkimiste alusel. Vastava ekspordilepingu koopia esitati seejärel CCCMC-le, kes sisestas peamise informatsiooni lepingu kohta andmebaasi ning viseeris lepingu ilma ekspordihindadesse sekkumata. CCCMC kogutud teavet kasutati selleks, et teavitada Hiina glüfosaadi tootjaid korrapäraselt ekspordihindadest üldisel ja mittekonfidentsiaalsel viisil. Hageja sõnul näitasid eksportijad CCCMC poolt viseeritud lepinguid tollile, kes seejärel teostas tollivormistuse.

125 Kolmandaks väidab hageja, et ta tõendas, et uurimisperioodil viseeris CCCMC hinnast sõltumata kõik ekspordilepingud ja seega ei olnud minimaalne ekspordihind kohustuslik ning kindlasti ei olnud see kohustuslik hagejale. Selles osas viitab ta tõendusmaterjalile, näiteks ekspordilepingute ja ekspordiarvete koopiad või täielik nimekiri uurimisperioodil ühendusse ja teistele turgudele ekspordiks müüdu kohta, mille ta esitas uurimise ajal ja mida komisjon kontrollis kontrollkäigul ning mille puhul on tegemist hindu, sh soovitushinnast madalamat eksportmüügi keskmist ühikuhinda mainivate dokumentidega. Samuti esitas ta CCCMC tõendi, milles kinnitati, et viimane viseeris kõik hageja poolt uurimisperioodil sõlmitud glüfosaadi ekspordilepingud.

126 Hageja lisab, et institutsioonid ei arvestanud tema poolt uurimise erinevates staadiumides esitatud argumentide ning tõenditega, kuna nende erinevates menetlusdokumentides ja vaidlustatud määruses jäid nad samasuguse põhjenduse juurde CCCMC rolli kohta. Selliselt toimides rikkusid institutsioonid õigluse, objektiivsuse ja erapooletuse standardeid, kohustust viia uurimine läbi hoolikalt ning ka hea halduse põhimõtet.

127 Hageja väidab muu hulgas, et nõukogu argument, et ainult kaks HRV glüfosaadi tootjat taotlesid TME seisundi tunnustamist, on „puhas spekulatsioon" ning on „lubamatu". Igal juhul ta märgib, et tegelikult ähvardas paljusid Hiina eksportijaid peaaegu paralleelselt terves maailmas dumpinguvastaste menetluste raames Monsanto poolt nende vastu algatatud rünne ning nad eelistasid liidu turul enda kaitsmisele mitte rohkem raha kulutada. Audace rõhutab samuti eriti seda aspekti, tuues välja, et nõukogu näitas, et tal oli käesolevas asjas antud hinnangu osas pealiskaudne ning eelarvamuslik lähenemine.

128 Lõpuks väidab hageja, et juhul kui nõukogu hinnang oleks seotud olukorraga, mil CCCMC võiks keelduda ekspordilepingu viseerimisest hinna tõttu, ei õigustaks see võimalus TME seisundi tunnustamisest keeldumist, kui võtta arvesse tema väljakujunenud praktikat ning tegelikult ei ole viseerimisest keeldumist tõendatud. Vetoõiguse olemasolu ilma seda õigust kasutamata ei kujuta endast riigi sekkumist ning veelgi vähem riigi märkimisväärset sekkumist. Igal juhul ta väidab, et ta näitas, et asjaomane mehhanism ei ole kehtestatud sellise sekkumise võimaldamiseks.

129 Hageja märgib muu hulgas, et ekspordiformaalsused ei ole harvaesinevad ja seda isegi liidus. Näiteks ühise põllumajanduspoliitika raames on toiduainete jaoks ekspordilitsents kohustuslik. Ta rõhutab, et valitsused sekkuvad kõikides turumajandusriikides pidevalt nii mikro- kui ka makroökonoomika tasandil ning dumpinguvastaste tollimaksude kehtestamine on klassikaline näide sellisest sekkumisest kohaliku tööstuse kaitseks. Turumajandusliku ning teistsuguse korra erinevus seisneb seega „riigi sekkumise" astme mõiste („märkimisväärne") loomises.

130 Nõukogu väidab sisuliselt, et olemas oli väga tõhus kontrollisüsteem, mida riik CCCMC ja tolli kaudu juhtis ning seega on tegemist HRV valitsuse sekkumisega hageja

ekspordihindade määramisse. Neil asjaoludel ei ole asjakohased hageja tegelikult määratud hind ja eelkõige asjaolu, et CCCMC viseeris lepinguid, milles hinnad olid madalamad kui „miinimumhind".

131 Nõukogu märgib selles osas, et hageja selgitas ühes oma vastuses nõukogu lisainformatsiooni nõudele, et CCCMC-s on glüfosaadi eksportijate koordineerimisrühm, mis tuleb kokku eksportmüügi jaoks sobiva „miinimumhinna" määramiseks. Enamik eksportijaid kasutab kõrgemat hinda „miinimumhinnast", mis jäi kahe aasta jooksul samaks. Hageja sõnul tuleb kõik ekspordilepingud esitada CCCMC-le, kes kontrollib müügihindu ning viseerib lepingu, kui müügihind on „miinimumhinnast" kõrgem. HRV valitsus kohustas Hiina tolli andma luba ekspordiks ainult siis, kui leping on CCCMC poolt viseeritud.

132 Nõukogu märgib, et hilisemas kirjas teatas hageja, et „miinimumhinna" mõistet kasutades väljendas ta ennast valesti ning CCCMC ülesanne on pelgalt kontrollida lepingu hinda. Nõukogu rõhutab siiski, et kuigi hageja väitis, et CCCMC viseeris lepinguid, mille hind oli „miinimumhinnast" madalam, ei kinnitanud hageja kunagi, et CCCMC-l ei ole õigust lepingu viseerimisest keelduda, kui hind on „miinimumhinnast" madalam. Nõukogu arvab, et kui CCCMC-l ei oleks niisugust õigust, ei täidaks kogu see heakskiitmissüsteem seda eesmärki, milleks see on loodud, st selle tagamiseks, et HRV-st pärineva glüfosaadi ekspordihindade määramine ei tooks kaasa dumpingu-vastaste uurimiste algatamist välismaal.

133 Mis puudutab hageja argumenti, et CCCMC-d ei juhi ega kontrolli riik ja et „miinimumhinda" ei kehtesta CCCMC, vaid Hiina glüfosaadi tootjad ise, siis

nõukogu leiab, et see on vastuolus CCCMC teabebrošüüri väljavõttega, mis on sõnastatud järgmiselt:

„Müük madalate hindadega tekitab valitsusele, tööstusele ja ettevõtjatele suure kahjumi ning tõmbab tööstuse ja asjaomased ettevõtjad välismaal dumpinguvastastesse asjadesse. Selleks, et säilitada range ekspordikord ning kaitsta tööstuse huve, võttis valitsus meetme, millega andis CCCMC-le õiguse viseerida lepinguid ja kontrollida ekspordihindu tollivormistuse jaoks" (ilma nõukogu kursiivita)

134 Nõukogu arvab lisaks, et kuigi hind määrati näiliselt kõigi glüfosaadi tootjate poolt, määras selle tegelikult riik, kuna enamik tootjatest olid riigi osalusega ettevõtjad või riigi kontrolli all olevad ettevõtjad. Selles osas märgib nõukogu, et 39 HRV glüfosaadi tootjast, kes on läbivaatamise taotluses nimetatud, taotlesid ainult kaks TME seisundi tunnustamist. Nõukogu järeldab sellest, et ülejäänud 37 tootjat jõudsid ise järeldusele, et nad ei vasta TME seisundi tunnustamiseks nõutud tingimustele, mis tähendab, et nad olid riigi omandis või kontrolli all.

135 Nõukogu märgib, et kuna toll lubab eksportida ainult siis, kui lepingu on viseerinud CCCMC, võis viimati nimetatu samuti ära keelata eksportimise, mis ei järgi „miinimumhinda". Tema arvates sundis see eksportijaid, sh hagejat kindlasti järgima „miinimumhinda", isegi kui CCCMC viseeris vahetevahel eksporditehinguid, mille puhul ekspordihind oli nimetatud hinnast madalam.

136 Nõukogu märgib vastuseks hageja argumentidele, mille kohaselt ei ole ekspordiformaalsuste täitmine harvaesinev, et riigi sekkumist turumajanduses, kus kõik äriühingud tegutsevad põhimõtteliselt turu reeglite järgi, isegi kui tegemist on riigi täieliku osalusega, ei saa võrrelda sekkumisega mitteturumajanduslikus riigis, kus riigi kontrolli all olev äriühing ei tegutse turu reegleid arvestades. Üldraamistiku kehtestamine

äriühingute tegutsemiseks, isegi kui sellel on mõju äriühingute otsustele, sh hindade kohta, ei kujuta endast nõukogu arvates riigi sekkumist algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese taande mõttes.

– Esimese Astme Kohtu hinnang

137 Sissejuhatuseks tuleb tõdeda, nagu toodi välja eespool, et hinnangu jaoks, kas algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis c seatud tingimused on täidetud, tuleb arvesse võtta võimalikke piiranguid ekspordihindade määramise vabadusele. Hageja peab tõendama eelkõige, et eksportmüük oli kooskõlas turumajanduse tingimustes tegutseva ettevõtja käitumisega, ning täpsemalt, et tal oli vabadus otsustada ekspordihindade üle vastavalt puhtärilistele kaalutlustele, ilma riigi märkimisväärse sekkumiseta.

138 Selles osas tuleb möönda, et TME seisundi tunnustamise taotluses märkis hageja vastusena seda seisundit taotlevatele tootjatele mõeldud küsimustikus komisjoni esitatud küsimustele sisuliselt, et tal olid ekspordiks ja impordiks kõik vajalikud õigused, et eksportmüük oli äriliste parameetrite kohaselt läbi viidud läbirääkimiste tulemus ning et riik ei sekkunud kuidagi hindade, koguste ning müügitingimuste määramisse. Samuti esitas ta tõendavaid dokumente, mida komisjon nõudis, sh eelkõige nimekirja müügi kohta ühendusse uurimisperioodil ja nimekirja vaatlusaluse toote ekspordiks müügi kuumahtude ja eksportmüügi hindade kuu keskmisega uurimisperioodil.

139 Nagu nähtub vaidlustatud määrusest (põhjendus 14, mida täpsustab põhjendus 17) ja nagu nõukogu kohtumenetluses märkis, leidsid institutsioonid siiski, et CCCMC ekspordilepingute viseerimise õiguse mehhanismi kaudu, millele juhtis tähelepanu

kaebuse esitaja, oli riigil seoses asjaomase toote ekspordihindade määramisega märkimisväärne kontroll hageja üle sellisel viisil, mis on vastuolus algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese taandega. Komisjon väitis oma 5. detsembri 2003. aasta teatises, et seda mehhanismi tuleb pidada „riigi märkimisväärseks sekkumiseks glüfosaadi eksportijate otsustesse". Peale nende kaalutluste ei ole institutsioonid hageja eespool toodud avaldusi kahtluse alla seadnud ning ei ole talle ette heitnud koostöö puudumist või niisuguse teabe esitamata jätmist, mis on vajalik tema eksporditegevuse osas turumajanduse tingimuste olemasolu kontrollimiseks.

140 Hageja ei vaidlusta asjaomase mehhanismi olemasolu, kuna ta ise esitas uurimise ajal teavet selle toimimise kohta. Ta väidab sisuliselt siiski, et ta tõendas, et see mehhanism ei ole vastuolus algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes seatud tingimusega. Seega peab Esimese Astme Kohus kontrollima, kas uurimise ajal hageja esitatud tõendeid arvestades võisid institutsioonid asuda ilmset hindamisviga tegemata seisukohale, et põhjendus CCCMC poolt lepingute viseerimise mehhanismi kohta võimaldas tõdeda, et hageja ei ole tõendanud, et ta täidab seda tingimust.

141 Esiteks tuleb selles osas meenutada, nagu nähtub hageja 24. juuni ja 4. juuli 2003. aasta kirjades tehtud avaldustest vastusena komisjoni lisainformatsiooni nõudele seoses 11. juuni 2003. aasta TME seisundi tunnustamise taotlusega ning hageja 16. ja 23. detsembril 2003 esitatud märkustest komisjoni 5. detsembri 2003. aasta teatise kohta, et asjaomane süsteem kehtestati glüfosaadi tootjate algatusel, kes on valitsusvälise organisatsiooni CCCMC liikmed, eesmärgiga hõlbustada dumpinguvastaste õigusnormidega kooskõlla viimist ning kaitsta neid sellekohaste kaebuste vastu. Just sellest vaatepunktist lähtudes võttis valitsus meetmed, andes CCCMC-le õiguse viseerida lepinguid ja kontrollida ekspordihindu tollivormistuse jaoks. Hageja sellekohaseid avaldusi toetavad CCCMC brošüür, mille tõlke hageja esitas ja mis on lisatud 24. juuni 2003. aasta kirjale, ning EGA oma 21. novembri 2003. aasta kirjas. Hageja avalduse kohaselt kontrollib toll tolliprotseduuri raames, kas CCCMC on ekspordilepingu viseerinud, kuid ei uuri asjaomases lepingus sätestatud hinda.

142 Teiseks nähtub eespool toodud toimiku dokumentidest, et hinna määrasid glüfosaadi tootjate rühma liikmed ise. Hageja sellekohaseid avaldusi toetab CCCMC 29. detsembri 2001. aasta dokument, mis esitati komisjonile hageja asukohas toimunud kontrollkäigul ning mida on korratud hageja poolt tema 23. detsembri 2003. aasta märkuste lisas, millest nähtub, et võrdlushinna alandamine oli asjaomaste eksportijate „hääletamise" tulemus.

143 Kolmandaks esitas hageja rea tõendeid näitamaks, et asjaomane hind ei olnud uurimisperioodil kohustuslik ning ta võis vabalt määrata madalamad ekspordihinnad.

144 Isegi kui hageja kasutas 24. juuni 2003. aasta kirjas oma esimestes märkustes CCCMC kohta mõistet „miinimumhind", märkis ta pärast oma 4. juuli 2003. aasta kirjas, et asjaomase hinna järgimist ei taganud riik, CCCMC ega tootjad ise. Nende avalduste kohaselt seisnes CCCMC roll pelgalt lepingus esineva hinna kontrollimises selle andmebaasi lisamisega statistilistel eesmärkidel, ning pärast seda selle lepingu viseerimises. Ta selgitas, et viseerimine ei tähendanud seda, et CCCMC kiitis hinna heaks, vaid seda, et toimus kontroll. Tolli osas täpsustab hageja, et toll kontrollis ainult seda, kas lepingul oli viisa. Hageja kordas oma 16. ja 23. detsembri 2003. aasta kirjades neid avaldusi, et asjaomane hind ei olnud kohustuslik.

145 Uurimistoimikust nähtub lisaks, et kontrollkäigul esitas hageja asjaomase mehhanismi kohta täiendavaid selgitusi ning märkis, et 2001. aastal otsustati viseerida kõik lepingud, isegi kui hind oli võrdlushinnast madalam ning 2002. aastal (uurimisperioodil) viseeris CCCMC kõik lepingud. Hageja märkis samuti, et 2003. aasta veebruaris aset leidnud kohtumisel võrdlushinnast loobuti, kuid lepinguid tuli ikka viseerida, et CCCMC saaks koguda iga-aastaseid statistilisi andmeid. Need selgitused edastati komisjonile hageja 23. detsembri 2003. aasta kirjas.

146 Neid avaldusi, et asjaomane hind ei ole siduv, toetavad ka teised tõendid, mille hageja esitas uurimise ajal.

147 Esiteks, nagu ta märgib, nähtub TME seisundi tunnustamist taotlevatele tootjatele mõeldud küsimustikust ning glüfosaadi eksportivatele HRV tootjatele mõeldud küsimustikust, et hageja viis uurimisperioodil läbi kaks müüki ühendusse ning neil kahel juhul oli hind madalam „miinimumhinnast", nagu nähtub CCCMC 29. detsembri 2001. aasta dokumendist, mis esitati komisjonile kontrollkäigul.

148 Teiseks, mis puudutab eksportmüüki teistesse riikidesse, lisas hageja glüfosaadi eksportivatele HRV tootjale mõeldud küsimustikule tabeli, milles on märgitud muu hulgas nende müükide kogused ja summad. Sellest nähtub – nagu hageja märkis ilma, et nõukogu oleks seda vaidlustanud –, et uurimisperioodil teostatud rohkem kui 200 müügi puhul oli keskmine hind samuti „miinimumhinnast" madalam.

149 Kolmandaks, et toetada kontrollkäigul tehtud avaldusi seoses CCCMC poolt ekspordilepingute viseerimise korraga, esitas hageja 26. novembri 2002. aasta müügilepingu, milles oli sätestatud „miinimumhinnast" madalam hind ja mille CCCMC oli viseerinud, ning sellega seotud arved. Nagu hageja märgib, oli komisjonile kontrollkäigul esitatud dokumentide hulgas ka muid eksportmüügi arveid, milles näidatud hind oli „miinimumhinnast" madalam. Hageja märgib, ilma et nõukogu oleks seda vaidlustanud, et komisjon kontrollis neid tõendeid. Samuti esitas ta muu hulgas CCCMC 29. detsembri 2001. aasta dokumendi, milles viimane märkis, et hind võib kõikuda vastavalt turutingimuste muutustele. Hiljem oma 16. ja 23. detsembri 2003. aasta märkustes juhtis hageja samuti komisjoni tähelepanu neile tõenditele, mille ta oli talle kontrollkäigul esitanud.

150 1. oktoobri 2003. aasta kirjas, mis saabus vastusena EGA märkustele hageja TME seisundi tunnustamise taotluse kohta, esitas hageja samuti 15. septembri 2003. aasta dokumendi, milles CCCMC kinnitas, et ta viseeris 2002. aastal (uurimisperiood) kõik hageja lepingud ning et hinna puhul oli tegemist vaid võrdlushinnaga. See dokument edastati ka komisjonile hageja 16. ja 23. detsembri 2003. aasta kirjades.

151 Tuleb asuda seisukohale, et eespool nimetatud asjaolud võimaldavad tõendada, et asjaomast mehhanismi ei kehtestanud mitte riik, et hinna määrasid CCCMC liikmeteks olevad glüfosaadi tootjad ise ning et see ei piiranud tegelikult hageja eksporditegevust. Seega ei saa institutsioonid – ilma et oleks kahtluse alla seatud nende tõendite tõenduslik väärtus ja piisavus – jõuda ilma ilmset hindamisviga tegemata järeldusele, et vaadeldava mehhanismi abil oli riigil märkimisväärne kontroll asjaomase toote hinna üle ning et selle mehhanismi puhul on tegemist „riigi märkimisväärse sekkumisega" algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese taande mõttes.

152 Tuleb rõhutada, et institutsioonid ei seadnud neid tõendeid ja avaldusi kahtluse alla.

153 Esiteks nähtub toimikust, et institutsioonid ei vaidlustatud hageja avaldust, et CCCMC on valitsusväline organisatsioon, ning nad ei seadnud kahtluse alla hageja väiteid, et asjaomase süsteemi kehtestamise algatus tuli glüfosaadi tootjatelt endilt selleks, et vähendada dumpinguvastaste uurimiste ohtu eksporditurgudel ning võimaldada CCCMC-l koguda statistilisi andmeid. Isegi kui CCCMC brošüüri sõnastus, millele nõukogu toetub (vt eespool punkt 133), näitab, et valitsus võttis meetmeid, et võimalda tolli osalemine selles mehhanismis, ei lähe see vastupidi nõukogu väidetele vastuollu hageja kinnitustega, et seda mehhanismi ei kehtestanud riik ning hinna määrasid glüfosaadi tootjad, kes ise olid CCCMC liikmed.

154 Selles osas tuleb samuti lükata tagasi nõukogu kohtumenetluses esitatud argument, et asjaolu, et HRV glüfosaadi 39 tootjast ainult kaks taotlesid TME seisundi tunnustamist, tähendab, et nad olid riigi omandis või kontrolli all ning seetõttu oli „miinimumhind" tegelikult riigi kehtestatud. Kuidagi ei ole põhjendatud väited põhjuste osas, miks need 37 tootjat TME seisundi tunnustamist ei taotlenud, ning muu hulgas ei nähtu see kaalutlus kuidagi institutsiooni dokumentidest uurimise ajal või vaidlustatud määrusest.

155 Teiseks ei vaidlustanud institutsioonid nende tõendite – sh eelkõige hageja esitatud erinevad arved ja lepingud – tõendavat väärtust ja piisavust, mille eesmärk oli näidata, et hageja võis vabalt määrata „miinimumhinnast" madalama ekspordihinna, vaid institutsioonid piirdusid üldiste väidetega, mille kohaselt oli riigil kontroll ekspordihinna üle. Vastupidi sellele, mida näib väitvat nõukogu, on tõendid tegelikult hageja määratud hindade kohta algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes seatud tingimuse analüüsimiseks asjakohased. Ei ole võimalik väita, ilma nende tõendite tõenduslikku väärtust ja piisavust kahtluse alla seadmata, nagu nõukogu väidab vaidlustatud määruses kasutatud lähenemise kaitsmiseks, et kehtis väga tõhus kontrollisüsteem ning et hageja oli tegelikult kohustatud „miinimumhinda" järgima.

156 Neil tingimustel ilmneb, et ainuke asjaolu, millele institutsioonid oma hinnangu rajasid, oli just CCCMC võimalus keelduda ekspordilepingu viseerimisest ning seega keelata eksport, mis ei järginud „miinimumhinda", kuna selle süsteemiga on seotud toll. See tõlgendus tuleneb samuti 5. detsembri 2003. aasta teatisest, millest nähtub, et komisjon asus seisukohale, et CCCMC võimalus takistada eksporti, mis ei täida tema seatud tingimusi, kujutab iseendast „riigi märkimisväärset sekkumist" algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimese taande mõttes ning seda sõltumata hageja selgitustest, et asjaomane hind oli soovitushind ning asjaomane mehhanism oli kehtestatud selleks, et vähendada kolmandates riikides dumpinguvastaste uurimiste ohtu ning võimaldada CCCMC-l koguda statistilisi andmeid.

157 Siiski ei võimalda ainult see asjaolu eespool toodud tõendeid arvestades õigustada TME seisundi tunnustamisest keeldumist käesolevas asjas. Tuleb rõhutada, et selleks, et hinnata, kas hageja tõendas, et ta täidab algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes seatud tingimust, ei saa kõrvale jätta tõendeid, mis kinnitavad esiteks, et asjaomane mehhanism ei tekitanud tõelisi piiranguid eksporditegevusele ning teiseks, et nende kehtestamise eesmärk ei olnud sellesse tegevusse riigi sekkumise võimaldamine.

158 Seega tuleb asuda seisukohale, et institutsioonide hinnang CCCMC rolli kohta ei ole uurimise ajal hageja esitatud tõendeid arvestades piisav, õigustamaks järeldust, et hageja ei ole tõendanud, et ta täidab algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes seatud tingimust.

159 Seega tuleb käesoleva etteheitega nõustuda.

160 Lõpuks, mis puudutab nõukogu argumenti, et edu saavutamiseks oleks hageja pidanud tõendama, et riigi märkimisväärse sekkumise osas on hindamisviga tehtud üldises järelduses, mille nõukogu tegi kõigi eespool analüüsitud põhjenduste alusel, mitte iga põhjenduse alusel eraldi, leiab Esimese Astme Kohus, et isegi koostoimes ei õigusta need põhjendused käesolevas asjas TME seisundi tunnustamisest keeldumist. Eeltoodust nähtub, et nende asjaolude, millele institutsioonid TME seisundi tunnustamise keeldumisel tuginesid, analüüsimisel ei arvestanud nad kõiki asjakohaseid tõendeid, mille hageja esitas tõendamaks, et ta teeb oma otsused vastusena turul toimuvale ning ilma riigi märkimisväärse sellekohase sekkumiseta. Seega ei vii ükski nendest asjaoludest, isegi kui neid võtta koostoimes teistega, järelduseni, et hageja ei ole tõendanud, et ta täidab algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses taandes seatud tingimust ning seega, et eespool tuvastatud vead esinevad ka nõukogu üldises järelduses.

161 Lisaks tuleb meenutada, et hageja esitatud TME seisundi tunnustamise taotluse rahuldamata jätmise tõttu määrati normaalväärtus tema suhtes algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti a kohaldades kolmanda turumajandusriigi, st Brasiilia Liitvabariigi tootjatelt saadud andmete põhjal (vaidlustatud määruse põhjendused 23–31) ning just sel alusel määrati dumpingumarginaal kogu HRV-le (vaidlustatud määruse põhjendused 36–39). Seetõttu mõjutas TME seisundi tunnustamise taotluse rahuldamata jätmine vaidlustatud määruse artikli 1 alusel tingimata lõpliku dumpinguvastase tollimaksu kehtestamist hageja osas.

162 Neil tingimustel tuleb nõustuda esimese väitega ja tühistada vaidlustatud määruse artikkel 1 hagejat käsitlevas osas, ilma et oleks vaja analüüsida hageja teisi väiteid ja argumente.

**Kohtukulud**

163 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Artikli 87 lõike 4 esimese lõigu alusel kannavad menetlusse astuvad institutsioonid ise oma kohtukulud. Kuna kohtuotsus on tehtud nõukogu kahjuks, tuleb kohtukulud vastavalt hageja ja Audace'i nõuetele välja mõista nõukogult. Komisjon kannab ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (neljas koda)

otsustab:

1. **Tühistada nõukogu 24. septembri 2004. aasta määruse (EÜ) nr 1683/2004 lõpliku dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise kohta Hiina Rahvavabariigist pärineva glüfosaadi impordi suhtes artikkel 1 Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd-d käsitlevas osas.**

2. **Mõista Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd ja Association des utilisateurs et distributeurs de l'agrochimie européenne'i (Audace) kohtukulud välja nõukogult, kes ühtlasi kannab ise oma kohtukulud.**

3. **Jätta komisjoni kohtukulud tema enda kanda.**

Czúcz Labucka Prek

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 17. juunil 2009 Luxembourgis.

Allkirjad

# Sisukord

Õiguslik raamistik . . . . . II - 1976

Vaidluse taust . . . . . II - 1979

Menetlus ja poolte nõuded . . . . . II - 1982

Õiguslik käsitlus . . . . . II - 1985

Sissejuhatavad märkused . . . . . II - 1986

Etteheited nõukogu hinnangu kohta, mis käsitleb hageja riigi kontrolli all olemist ning hageja juhatuse nimetamist ja koosseisu . . . . . II - 1990

Poolte argumendid . . . . . II - 1990

Esimese Astme Kohtu hinnang . . . . . II - 2001

Etteheide nõukogu hinnangu kohta, mis käsitleb hageja ekspordihindade määramist . . . II - 2010

Etteheide, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkte b ja c on valesti tõlgendatud . . . . . II - 2011

– Poolte argumendid . . . . . II - 2011

– Esimese Astme Kohtu hinnang . . . . . II - 2012

Etteheide, et nõukogu tegi ilmse hindamisvea hageja ekspordihindade määramise suhtes II - 2014

– Poolte argumendid . . . . . II - 2014

– Esimese Astme Kohtu hinnang . . . . . II - 2019

Kohtukulud . . . . . II - 2026